

Fabrikalardan makine sesinden
önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:14, Sayı:364, 31 Ekim 1988

İŞÇİNİN SESİ

Tek büyük işçi sınıfı!
Tek silah illegal parti!
Tek yol devrim!

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETARLERİNİ BİRLEŞTİRİN KARKERİN HEMÜ WILATAN YEKERİNİ BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETARLERİNİ BİRLEŞTİRİN KARKERİN HEMÜ WILATAN YEKERİNİ BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETARLERİNİ BİRLEŞTİRİN KARKERİN HEMÜ WILATAN YEKERİNİ

Sanmayın Evren komünist partisi kurulsun diyor

KOMÜNİST PARTİSİ BAŞKA TBKP BAŞKA

Evren 1983'te, "ne derlerse desinler, bizde komünist partisi kurulamaz" demişti. Daha sonra da, her ailenin arabası olana kadar komünist partisi kurulamaz türünden sözler etmişti. Şimdi çelişkiye mi düşüyor? Hayır. Yine komünist partisinin kurulamayacağını düşünüyor ama şimdi komünist partisi derken kastettiği, komünist göstermeye çalıştığı TBKP'dir.

Burjuvazinin her alanda başı beladadır ve artık bu belalı başını duvardan duvara vurmaya başlamıştır.

Ekonomik politikada değişiklikler, eskiden, burjuvazinin kendi açısından ne istediğini bilir bir yaklaşımla yapıldı. Şimdi ise çaresiz bir bocalamayı yansıtır.

Örneğin, şikayetlerin dozuna göre faizler kah yükseltiliyor, kah alçaltılıyor ama artık, yükseği yüksek, alçağı alçak da olmuyor. Enflasyon azdığı için faiz belli bir düzeyin altına düşmüyor. Öte yandan, eskiden yüksek faiz, parasını bankaya yatırıma belli bir gelir sağlardı. Şimdi yalnızca enflasyon karşısında kaybını azaltıyor.

Ekonomi kaygan zeminde bir o yana, bir bu yana yalpalarken, siyaset de her geçen gün daha çok kayıyor.

İşkenceciler korkudan titriyorlar

ANAP'ın içinde, Özal'a karşı alışılmadık başkaldırlar yaşanıyor. MİT, Emniyet ve hatta ordu gibi devlet güvenlik örgütleri kayıyor. Yeni bir güvenlik örgütü kuruyorlarmış. Acaba kaynamaya karşı önlem mi alıyorlar? Burjuvazi bir süredir, kafası kızdıkça birbirine silah çekmeye başlamıştı. Şimdi devrimcilere sokaklarda silahlı saldırı huyu da yeniden depreşti. Tuzla'da 4 devrimci, 16 polisin birden sıkığı 200'ü aşkın kurşunla vahşice öldürüldü.

Tuzla cinayeti yüzsüz liberal-leri çok güzel sergiledi. Bir yandan, sol liberaller, halkın öfkesinden korktukları için, olayı geçiştirmeye çalıştılar. Göstermelik, basmakalıp protesto yazı-ları yazdılar ve bunu da fazla uzatmadılar. Öte yandan, sağ liberaller, aynı korkuyla daha da ileri gidip, olaya kaçakçılık ve güvenlik örgütlerinin iç çatışmasıyla bağlı esrarengiz bir olay süsü vermeye kalkıştılar. Böyle yaparak, biraz da gülünç bir konuma düştüler.

Bundan önce kendi iç çatışmalarını, bireysel olaylar olarak yansıtmaya çalışıyorlardı. Şimdi ise devrimcilere silahlı saldırıyı kendi iç çatışmaları gibi göster-

rek durumu kurtarmaya çalışıyorlar. Yaşam nasıl ilerliyor.

Tam Tuzla cinayetinin ardından, işkenceciliğiyle ünlü Yıldırım vuruldu. Halk neredeyse bir ağızdan helal olsun diye bağıracaktı. Olay o kadar sevinç yarattı ki, ANAP milletvekili Nurettin Yılmaz bile adamın işkenceciliğinden dem vurmamak durumunda kaldı. İşkenceciler zaten geceleri uyuyamaz olmuştular. Şimdi öd-leri tam anlamıyla patlayacak.

Öte yandan, uzun bir süredir cezaevleri de yine kayınıyordu. Devrimci tutuklular hemen her cezaevinde çeşitli eylemler ko-yuyorlardı. Bu durum hükümeti gerilettiler. Tek tip elbisenin kal-kacağı, ayrıca yasalarda bazı değişiklikler yapılacağı açıklandı.

Acaba Evren komünist mi oldu?

Bu arada siyasetteki kaynamanın en hoş yansımalarından biri, çeşitli protesto gösterileriyle karşılandığı Almanya'ya giderken, Evren'in birden bire komünist partisinin kurulmasını savunmasıdır. Belki bundan da hoş, yanlış anlaşılmasın, ben komünizme karşıyım diye düzeltme yapmasıdır. Evren hiç merak etmesin, hiç kimse onu yanlış anlamaz. Herkes onun ne olduğunu biliyor.

Evren'in bu sözleri üzerine söylenecek çok şey var.

Evren bu sözleri ettiğinde, nedenine ilişkin iki yorum getirildi. Biri Türkiye'nin Ortak Pazar'a girme sorunu, ötekisi de Evren'in cumhurbaşkanlığına yeniden aday olma durumu. Ne kadar hoş. Şu işe bakın ki, 1988'in Türkiye'sinde, Evren gibi bir faşist bile, aday olacağına soldan konuşmak, hatta komünist partisine bile sempatik gözük-mek durumunda kalıyor.

Evren'in 1980 sonrası iki üç yıl su katılmamış faşizmin uygulayıcısı olmasıyla, şimdi böyle son derece demokratik(!) görün-meye çalışması, faşizm ile burjuva demokrasisi arasındaki ilişkiyi çok güzel örnekliyor. İkisini *apayrı* iki devlet biçimi, dolayısıyla biçimi de değil, iki ayrı devlet olarak görenler, kişi olarak Evren'in, iki biçim arasında sağ-

ladığı sürekliliği anlayamıyorlar. Ama işte ortada. Faşist adam, şimdi başka bir rol kesiyor ve işlevini sürdürüyor.

Evren 1983'te, "ne derlerse desinler, bizde komünist partisi kurulamaz" demişti. Daha sonra da, her ailenin arabası olana kadar komünist partisi kurulamaz türünden sözler etmişti. Şimdi çelişkiye mi düşüyor? Hayır. Yine komünist partisinin kurulamayacağını düşünüyor ama şimdi komünist partisi derken kastettiği, komünist göstermeye çalıştığı TBKP'dir.

Yani Evren'in böyle birdenbire "demokrat" görünmeye çalışmasının ardında yatan etkenlerden en önemli biri de, Yağcı-Sargın senaryosunun ilerleyebilmesi için onun üzerine böyle bir işlev düşüyor olmasıdır. Evren işlevini yerine getiriyor.

Operasyon Yağcı

Yağcı'lar Türkiye'ye hapiste ömür çürütmeye gitmediler. Onların anlaşmayla da bağlanan işlevi, "komünist" kılığında görünecek legal bir parti ile işçi sınıfını yolundan çıkarmaya çalışmaktır. Hapiste tutulmaları bu ana işleve girizgah başka birşey değildir. Ama artık girizgah fazlaca uzadı. Bu nedenle birşeyler yapmak gerekiyordu. Evren, bir taşla, Yağcı'ların yanı sıra, yeniden

adaylık, AT'ye hoş görünme gibi birkaç kuş daha vurmak için de, bunda öncülük yaptı.

Yağcı operasyonunda burjuvazinin işi pek kolay değil. Hem Yağcı'ları kızıl komünist gösterecek ve onları legale çıkarıp komünist partisine izin verdik diyecek, hem de bu manevradan,

gerçek komünistlerin yararlan-masını engelleyecek. Bu noktada sorunları vardır. Ama aynı zamanda akıllı hukuk uzmanları da vardır.

Bu hukuk uzmanlarından, sol liberal Uğur Mumcu bu açmazın çözümünü konusunda şöyle akıl vermiş:

"Komünist partilerin yasallaşması için 141 ve 142'nci maddelerin kaldırılması yeterlidir. Bunun için ayrıca anayasanın 14.maddesinin değiştirilmesi zorunlu değildir..."

"14. madde, 'sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde ege-menliğini sağlamak' görüşüne dayalı partilerin kurulmasını yasaklamıştır.

"Marksizmin tanımladığı anlamda sınıf egemenliği 'proletarya diktatörlüğü' yoluyla kurulur. Avrupa'daki komünist partileri, 'proletarya dikta-törlüğü' nü çoktan terk etmişlerdir. Dolayısıyla 'sınıf egemenliği' komünist partileri için amaç olmaktan çıkmıştır.

"...Türkiye Birleşik Komünist Partisi de çoğulcu demokrasiyi benim-sediğini, miras ve mülkiyet hakları n korunacağını da açıklamıştır.

"Anayasa, 'sınıf egemenliğine da-yalı' parti kurmayı yasaklıyor. Komünist partileri 'proletarya dikta-törlüğü' kurma amacını programla-rından çıkardıkları için, anayasadaki bu yasak bu partileri kapsamıyor.

"Bu nedenledir ki, komünist parti-sinin serbest olması için önce anaya-sanın 14'üncü maddesinin değiştiril-mesi, bu değişikliğin de halkoyuna sunulması gerekmez..." (Cumhuriyet, 23 Ekim 1988)

Uğur Mumcu böyle akıl vermiş.

Sahtekarlık madalyonunun iki yüzü

Türkiye burjuvazisi sahtekarlık-tan bir türlü kurtulamadı. Atatürk öz be öz kendi adamlarına, düpedüz sahte TKP kurduğunu. Şimdiki burjuvazi de, Yağcı'larla anlaşma içinde, bugünkü koşullara uyarlanmış, buna benzer bir iş çeviriyor.

Yağcı'lar gibi görüşlere sahip bir parti komünist partisi değildir. Uğur Mumcu'nun verdiği akıl da tam bu noktada önem kazanıyor. Gerçekte komünist olmayan bir partiyi komünist diye legale sürmenin, gerçekte komünist olan partiye ise yasağı sürdürmenin yolunu gösteriyor. Onu komünist yapan tüm belirleyici özelliklerle TKP'yi legale çıkarmadık-tan sonra, komünist partisi kurulabilir, kurulmalıdır vb. sözler çağdaş sahtekarlıktan başka birşey değildir. Bizim burjuvazi has Atatürkçüdür.

Sahtekarlık madalyonunun bir yüzünde burjuvazinin çeşitli kol-ları kanatları varken, öteki yüzünde de Yağcı'lar var. TBKP adına Ahmet Kardam şöyle de-miş:

"Partimizin Başkanı Nihat Sargın ile Genel Sekreterimiz Haydar Kutlu'nun bir yıl önce TBKP'yi yasal olarak kurmak amacıyla Türkiye'ye döndüklerinde komünist parti kurulmasının zamanının henüz gelmediğini söyleyen Cumhurbaşkanı ve Başbakanın, şimdi bu düşüncelerini değiştirmiş olmaları, düşünce ve örgütlenme yasaklarının acısını çeken tüm halkımız için sevindirici bir gelişmedir." (Cumhuriyet, 19 Ekim, 1988)

TBKP sözcüsü Kardam da, sahtekarlığın kendilerine düşen yanını böyle tamamlıyor. Halkımız için sevindirici bir gelişme varmış gibi bir manzara çiziyor. Bu açık, ancak, yukarıdaki söz-lerde, henüz çözemediğimiz bir konu var. Nabi Yağcı'ya hâlâ Haydar Kutlu denmesini nasıl açıklıyorlar?

Reformizmin batağına değil devrimin kızıl güneşine

Bütün bu manevralar, sahtekarlıklar, işçi sınıfımıza yöneliktir. Amaçları işçi sınıfını devrimci yolundan çıkarmak, reformist bataklığa yollamaktır. Ancak amaçlarına ulaşamayacaklardır.

Burjuvazinin yaptığı plan, TKP faktörünün varolmadığı ülkelerde geçerli olabilir. Burada biz varken ve proletarya diktatörlüğünü vb. hiç de yadsımay, gerçek komünistliğin nasıl olduğunu sergilerken, burjuvazi, TBKP'yi, "komünist" diye ne kadar süre pazarla-yabilir?

"Dünya komünist hareketi", komünistlikten istifa etmişken, başka bazı ülkelerde değil de Türkiye'de TKP gibi bir partinin olması, yine ülkenin koşullarıyla, sınıfın durumuyla bağlıdır. Onla-rın bir ürünüdür. Bu da güzel günlerin başı başına habercisidir.

Ancak, partimize en hain saldırıların yönelebileceği, kritik bir dönemden geçiyoruz. Biz, uygarlık vb. arkasına sığınarak, burjuvaziden namus bekleyen hain ya da aptallardan değiliz. Burjuvazi bükemediği bileği öpüp başına koymaz, kesmeye, koparmaya vb. çalışır. Bu bilinçle davranmalıyız, davranıyoruz. Yükselmekte olan işçi hareketin-den güç alıyoruz.

Tek silah parti, tek yol devrim!
S.Günbudak

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 513 London, N16 5QB ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulundadır. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İnançla merhaba!

Merhaba yoldaşlar, Şu an içimde uzun bir süredir yazamamamın tutukluğu var. Yaşadığım güncel olaylar beni öylesine alıp sürükledi ki kendimi ancak topladım. Komünist olarak bunu en kısa sürede yapmak zorunda idim. Bilinçli olmanın yararını bu süreçte çok iyi kavradım. Özel yaşamımdaki değişiklikler de bu dönemde etken oldu. Her neyse. Şu 1,5 aylık yazamama sürecinin bitmesi çok güzel.

Yoldaşlar, güncel yaşam kendi perspektifi içinde gelişiyor. Düzenle uzlaşan TBKP'ye karşı tek umudumuz TKP'mizdir. Merkezin aldığı kararlara uymayı görev bilirim. Bilinçli bir komünist olarak yetişip partime daha da yararlı bir insan olmak isteğindedim.

Bir komünist olarak SHP kuyrukçuluğuna şiddetle karşıyım. İşçi sınıfı SHP kaypaklığını çok iyi anlıyor. Halen bu yapıya sahip çıkanlar, burjuvaziye yaltaklanmayı meslek edinmiş küçük burjuvalar ya da sınıf bilinci gelişmemiş ve gelişmesin diye inatla direnen bireylerdir.

Yoldaşlar, partime olan inancımın, bundan böyle sürekli yazacağım. Ben işçiyim, o nedenle bazı gerçekleri günlük yaşamdan kayıramam daha kolay. Üstüme aldığım görevleri elimden geldiğince geliştirmeye, yetkinleştirmeye çalışacağım.

Umutla merhaba yoldaşlar.

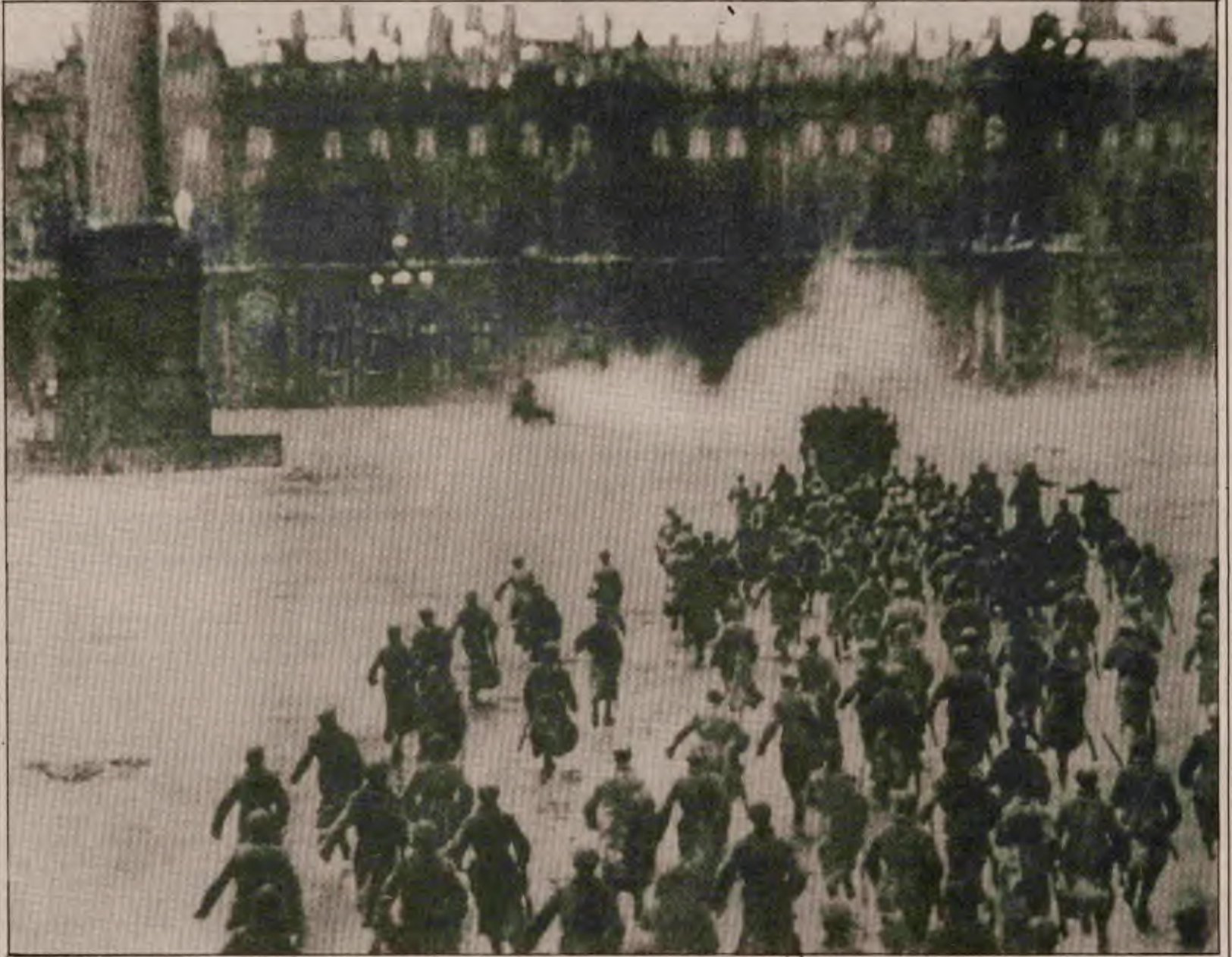
Yalçın Türe, Ankara

Yıkmaktan başka yolu yok

Değerli yoldaşlar, OECD Eğitim Komitesi tarafından ilk ve orta öğretimi kapsayan ve Türkiye'de Eğitim Politikasının İncelenmesi adlı 78 sayfalık bir rapor hazırlandı. Raporda belirtilenlerin bazıları şunlar:

1. "Öğretmenler büyük meslek aşkı

YAŞASIN EKİM DEVRİMİ!

Ekim Devrimi'nin 71. yılını, devrimin ve tüm dünya proletaryasının büyük önderi Lenin'i saygı ve sevgiyle anarak kutluyoruz.
Büyük Ekim

Devrimi'nin kazanımlarının hain Gorbaçof kliği eliyle adım adım emperyalizme teslim edilmekte ve Lenin dahil devrimin en saygın liderlerine dil uzatılmakta

olduğu bugün Lenin'e sarılmanın, komünizme bağlılığın, ülkemizde ve dünyada devrime inancın önemi daha da büyüktür.
Ekim Devrimi, Lenin

ve Sovyet proletaryası tarafından tarihe altın harflerle kazanmıştır. Dünyaya yaktığı kızıl ışıkların pırlantısını söndürmeye, ne

Gorbaçof'ların ne de büyük efendileri emperyalizmin gücü yetebilir. Yetmeyecektir. Yaşasın Ekim Devrimi! Yaşasın komünizm!

taşıyorlar."

Gerçekten de pekçok öğretmen mesleğini sever. Gerici eğitim sisteminin çeperini az da olsa aşip, bilimi öğretme uğraşısında olan öğretmenler, burjuvazi tarafından hemen sürgüne gönderiliyorlar. Gittikleri yerde de ödün vermedikleri görülünce, hemen meslekten ihraç ediliyorlar. Doğru dürüst bir matematik işlemini bile öğretmeden, gerici ideoloji ile genç kafaları dolduran öğretmenler ise ödüllendiriliyorlar. Bu

durumda "meslek aşkı"ndan söz etmenin zorluğu ortadadır.

2. "Okul yöneticileri iyi eğitim görmüş, başarılı öğretmenler arasından seçilmekte."

Bütün bu ölçütler tabii ki burjuvaziye göre. Bu işleyişe, Zonguldak'ın bir ilçesinde ilkokul öğretmenliği yapmış, fakat sonraları mesleğinden ayrılmak zorunda kalmış bir arkadaşımın başından geçen olayı anlatarak örnek vermek istiyorum.

Bu arkadaşım devrimci

görüşlü bir insan olduğu için, okul müdürüyle sürekli geçimsizlikleri oluyordu. Bir gün okulu teftiş etmek için müfettiş gönderilmiş. Müfettiş, okula gelince okul müdürü ile görüşmüş ve müdür, öğretmen ile aralarındaki sürtüşmeleri anlatmış. Öğretmenin çalışmalarında açık arayan müfettiş, açık bulamayınca, öğretmene okul bahçesinin çakıl taşları ile doldurulması görevi verilmiş. Gereken bütçe hiç ayrılmadığından yerine

getirilemeyen bu görev, öğretmenin başka bir yere sürülmesine yeterli olmuştur.

Bunun gibi binlerce olay Türkiye'de yaşanmaktadır. Bunlardan da anlaşılıyor ki "başarılı öğretmen" tanımı burjuvaziye göre başarılı olan bir kesimi kapsadığı için, aslında çok az sayıda öğretmen için geçerli oluyor.

3. "Okul inşa geleneği zengin."

Bence, Türkiye'de cami ve kuran kursu inşa geleneği daha zengin.

Kendisi de burjuva anlayışla yazıldığı için, OECD raporu gerçekleri iyi yansıtmıyor. Türkiye'de şimdi ticari anlayış eğitime iyice egemen oldu. Bununla bağlı olarak, İstanbul'un Kalamış köyünde görüldüğü gibi, burjuvazi, okula aldığı öğrenciler arasında zengin-yoksul ayrımı yapıp, ona göre eğitim bile uyguluyor.

İşçi sınıfı, bu eğitim sistemini de burjuvazinin başına çalacak. Başka yolu yok!

Mahmut Canoğlu

OKUYUN KAZANIN!

Kupon vermiyoruz.
Otomobil, ev, arsa, televizyon, video,
buzdolabı, çamaşır makinası,
çocuk arabası, oyuncak
dağıtmıyoruz

OKUYUN KAZANIN!

OKUYUCU YOLDAŞ

İşçinin Sesi'ni daha güçlü çıkartabilmek, fabrikalarla, işyerleriyle, işçi semtleriyle olan bağını derinleştirip güçlendirmek, deneyimlerinizden çıkan dersleri tüm harekete daha iyi ve daha etkili ulaştırabilmek için gazetenizi yazılarınızla, haberlerinizle, çektiğiniz ya da topladığınız fotoğraflarla besleyin.

İşçinin Sesi çalışanları

Burjuvazi Tuzla'da işlediği vahşi cinayeti karanlıklara saklamak istiyor, ama:

Halk suçluyu görmüştür

Burjuvazi Tuzla vahşetini bir muamma haline sokmaya çabalyor. Öldürenler kimlerdi, öldürülenler kimlerdi, ve niçin öldürülmüşlerdi? Burjuvazi çeşitli kollardan ve binbir taktikle bu soruların son derece basit olan yanıtını bulanıklaştırmaya çalışıyor.

Tuzla'da, burjuva devletin polisi, MIT'i, TIKKO'lu dört devrimciyi vahşice katletmiştir. Burjuvazi, işçi, emekçi halka karşı işlediği cinayetler hanesine bir de bu olayı eklemiştir.

Nurten Keskin

Gazetemizin geçen sayısında, Tuzla'daki vahşi cinayetin halktan çok büyük tepki topladığını, daha iyi açığa çıktıkça daha da büyük tepki toplayacağını yazmıştık. İşte tam da bu nedenle, burjuvazi Tuzla vahşetini bir muamma haline sokmaya çabalyor. Öldürenler kimlerdi, öldürülenler kimlerdi, ve niçin öldürülmüşlerdi? Burjuvazi çeşitli kollardan ve binbir taktikle bu soruların son derece basit olan yanıtını bulanıklaştırmaya çalışıyor.

Tuzla'da, burjuva devletin polisi, MIT'i, TIKKO'lu dört devrimciyi vahşice katletmiştir. Burjuvazi, işçi, emekçi halka karşı işlediği cinayetler hanesine bir de bu olayı eklemiştir.

Tuzla katliamının altında yatan ve açığa çıkardığı başka bazı gerçekler ve ikincil yanlar da vardır. Örneğin polis örgütündeki kaynama, MIT-Emniyet çatışması, burjuva güvenlik sisteminde iç çatışmaların düzeyi vb. Burjuva basın — aynı zamanda solcu geçinen ama neci olduğu belirsiz bazı dergiler de — bu ikincil yanları ön plana çıkararak ve katliamın sorumluluğunu bu yanlara yıkarak dikkatleri burjuvazinin canavarlığından dağıtmaya çalışıyorlar. Halkın polise ve devlete yönelen tepkisini başka yönlere kaydırmaya çabalyorlar.

Bu çabalar arasında, 21 Ekim tarihli *Hürriyet* gazetesinde çıkan "korkunç ihbar" ile 16 Ekim tarihli *İkibine Doğru*'da çıkan, olayla ilgili yazılar övgüye değerdir(!)

Hürriyet gazetesinde çıkan "korkunç ihbar" Tuzla'da öldürülenlerin bir hayali ihracat olayıyla bağlantılı olarak öldürüldüğünü söylüyor. Bu "ihbar"ı *Hürriyet* mi kaleme almıştır, yoksa MIT mi yazdırmıştır onu bilemeyiz, ama yazıda, okuyanın aklında "öldürülenler kaçakçılarımız" izlenimi kalması için ince taktikler kullanılmış.

Konuşmasında polis olduğu, olaya şahit olduğu çıkarılan "ihbarcı", öldürülenlerin büyük bir kaçakçılık olayını açıklamak üzere İstanbul'a gidiyor olduklarını, arkasında büyük isimlerin bulunduğunu söylüyor ve *Hürriyet* Haber Merkezi müdürü Hasan Yılmaer'e bu isimleri ve daha başka bilgileri veriyor(!) Ne ilginçtir ki, bu "ihbar"ın kendisini ve pek çok yönünü yazan, haberi sürmanşet veren *Hürriyet*, "Tuzla operasyonunun arkasındaki büyük isimleri" yazmıyor.

Hürriyet'te çıkan bu "korkunç ihbar" gerek *Hürriyet*'in daha önce verdiği haberlerle, gerekse kendi içinde pek çok çelişkiler

taşıyor ama gazete bunlara hiç değinmiyor. Açıkçası, bunun gerçek bir ihbar gibi algılanması için, kendini de fazla bağlamadan elinden gelen herşeyi yapıyor.

Hürriyet'in — ya da MIT'in — yapmak istediği şey çok açıktır: Öldürülenlerin devrimci oldukları için değil, hayali ihracatçı, kaçakçı vb. oldukları için öldürüldüklerini, bunun MIT, polis, mafya içindeki bir çatışma olduğu imajını yaratmak.

Çevir kazı yanmasın

İlk başta *Hürriyet* dahil, bütün burjuva basın öldürülenlerin — onların deyişimiyle — "terörist" olduklarını, İstanbul'a büyük eylemler yapmaya geldiklerini, arabadan örgütsel dökümanlar ve bombalar bulunduğunu vb. yazdı. Daha ilk haberlerde öldürülenlerin TIKKO militanları olduğu yazıyordu ve *Hürriyet* olayı "ibret olsun" başlığıyla vermişti. *Hürriyet*'in, devrimcilere kin kusan bu başlığı, burjuvazinin gerçek sınıf güdülerini ve Tuzla operasyonunun gerçek nedenini ortaya koyuyordu.

Ancak işçi emekçi halka ve onun devrimci evlatlarına bu büyük meydan okuma, ortama pek uygun düşmüyordu. Halkın burjuva devlete ve onun polisine olan nefreti böyle bir olayla bir anda şahlanabilirdi. Burjuvazi bu tehlikeyi görmekte gecikmedi.

Burjuva basında ikinci gün işler değişmişti. Sanki "bir el" bütün kulakları hafifçe burmuştu. Operasyonun karanlık yönler taşıdığı yazılmaya başlandı. Dört devrimcinin katledilmesine dün en büyük alkışı veren *Hürriyet*, ertesi gün karanlık yanlar diye beş soru ortaya attı. Sorular şöyleydi:

"Kısırdıkları Federal Alman plakalı otomobilde ölü ele geçirilen 4 kişiden, sadece Fevzi Yalçın'ın daha önce TKP-ML Partizan Davası'nda yargılanmış olması, öteki 3 kişinin ise herhangi bir eyleme karışmadığının belirlenmesi, birtakım soruları gündeme getirdi.

"1. Polis, aracın lastiklerini patlatıp durdurmayı neden denemedi?"

"2. Teröristleri sağ ele geçirip sorgulamaya almak niçin düşünülmeydi?"

"3. Otomobili kullanan Reha Şen'in neden sabikasına rastlanmadı?"

"4. İhbara rağmen, araçta bomba bulunamamasını, polis nasıl açıklıyor?"

"5. İstanbul polisindeki son tavinler nedeniyle sınırların bozuk olduğu ve belirli bir şaşkınlık yaşandığı iddiası, gerçek miydi?" (*Hürriyet*, 9 Ekim 1988)

Soru diye ortaya atılan bu cümlelerin bir çarkediş hazırlığı

olduğu ve alelacele çırpıştırıldığı çok belliydi. "Sorulara neden olan şey" de dört kişiden yalnızca birinin daha önce TKP-ML Partizan davasından yargılanıp, üçünün sabıkasız çıkmasıydı. Ne var bunda şaşılacak? Devrimci örgütlerin bütün militanları sabıkalı olur diye bir zorunluluk mu var? Üçüncü soru da aynı şaşkın ördek pozlarında sorulmuş. Ama gerçekte şaşındıkları falan yok. Bu soruların anlamı sonraki gelişmelerle ve yukarıda sözettığımız "korkunç ihbar"la birlikte daha iyi ortaya çıkıyor.

Öfke dolu halka karşı büyük bir gaf yaptıklarını anladıkları için ve olay örtbas edilemeyecek kadar büyük olduğu için bari başka türlü gösterelim dediler. Ölenlerin devrimci olmadıkları, hatta hatta halkın nefret ettiği taraftan, kaçakçı, polis, mafya olabileceği imajı yaratmaya çalıştılar. Olayın üstüne bir yandan böyle bir sis perdesi çekerken, öte yandan da durumu saklayamama olasılığına karşı önlemlerini geliştirdiler. Ölenlerin yakınları ve halk bu duruma tepki gösterecek, bunu engellemek mümkün değil, bari tepkinin sisteme yönelmesini engelleyelim dediler. Yukarıdaki beşinci soru da işte bunun hazırlığıydı. "Aslında burjuva sistem, onun polisi böyle katliamlar

yapmaz, ama şu sıralar İstanbul polisi bunalımlı, ondan oldu" demeye getiriyorlar.

Sistemi suçtan kurtarmaya, devleti aklamaya çalışıyorlar. Oysa burjuvazinin, onun devletinin, polisinin, MIT'inin halka karşı işlediği ne ilk cinayettir bu, ne de son olacaktır. Biz bu sistemi yıkıp cinayetlerin kökünü kurtana kadar.

Siz kimden yanasınız?

Hürriyet'in yaptığında şaşılacak bir yan yok da, ya *İkibine Doğru*'ya ne oluyor?

Bu dergi 16 Ekim tarihli sayısında Tuzla katliamını kapak yaptı. Kapakta şu yazıyor: "Sorumlu: Polisteki Hareketçi Kanat". İçerideki yazıda, başlığın üstünde de "polisine iç çatışmasında kurbanlar" diye bir kaç var.

Yazı bütünüyle katliamı polisin içindeki çatışmalarda ve MIT-Emniyet çatışmalarında bir tarafın suçu olarak göstermeye çalışıyor. Açıkta ki *İkibine Doğru* burjuvaziden yana konuşuyor. Sorumlu burjuva düzen değilmiş, düzenin polisi değilmiş de "polisteki hareketçi kanat"mış. Neden? Bu katliamlar bu düzene yakışmıyor mu? Tam tersine bu katliamlar burjuvazinin gerçek

yüzünü, işçi sınıfına ve devrimcilere düşman yüzünü sergiliyor.

İkibine Doğru, dört TIKKO'lu devrimcinin ölümünü "polisine iç çatışmasının kurbanları" olarak gösteriyor. Bu da yine polisi aklayan bir tutumdur. Polis, iç çatışmaları olmasaydı böyle katliamlar düzenlemez miydi?

Bu burjuva kuyrukçularının işi çok zor. Bizim ülkemizde polisi, burjuva devleti sevimli gösterebilenin nesnel temeli yok. Kuyrukçular burjuvaziyi aklamak için bin dereden su getirirler ama burjuvazi hergün yeni katliamlarla, saldırlarla kuyrukçuların yüzünü kızartır.

Burjuvazi, işlediği büyük suçun cezasından kurtulabilirim umuyla operasyonu yapan 16 polis hakkında dava açtı. Sistem suçlu sandalyesinde oturursa hepten yok olacağız diye düşünüp 16 polisi suçlu sandalyesine oturtular. Böylece, "bakın biz suçluları cezalandırıyoruz" deyip, halkın öfkesini yatırtmayı umuyorlar.

Polislere açılan dava göstermeliktir. Ceza alma olasılıkları çok küçüktür. Ama ceza alsalar bile bu, düzenin suçunu ne ortadan kaldırır ne azaltır. İşçi sınıfımız suçluyu devrimle cezalandıracak, burjuvaziyi döktüğü kanda boğacaktır.

Emniyet t f kurduyor

Burjuvazinin yönetim bunalımı her geçen gün artıyor. Yumuşak karnında şiddetli sancılar başladı. Güvenlik örgütleri hem kendi içlerinde, hem de birbirleriyle didişmeyi artırdı. Son MIT raporu ve ardından gelen MIT operasyonundan sonra güvenlik örgütlerinde huzursuzluk, didişme iyice arttı. Başlıktaki sözü biz söylemiyoruz. Burjuva basın böyle diyor.

Emniyetteki huzursuzluklara karşı önce İstanbul'da atamalar, işten el çektiler başladı. İstanbul Emniyeti'nden 112 polis başka illere sürüldü ama bunların yerine İstanbul'a yalnızca 12 polis verildi. Sonra Türkiye genelinde değişiklikler başladı. 8 ilin emniyet müdürleri görevden alındı, 24 ile yeni emniyet müdür-

leri atandı. Ama bunlar huzursuzluğu çözmeye yaramadı, tersine artırdı.

Tuzla operasyonu tam bu değişikliklerin üstüne geldi. İstanbul Emniyeti'ndeki değişiklikler, MIT'le Emniyet teşkilatı arasındaki çatışmalar belki Tuzla'daki vahşetin zamanlamasını, dozunu etkilemiş olabilir. Hatta Tuzla, burjuvazi açısından bugünkü ortama denk düşmeyen bir darbe, bir gaf olabilir. Ama bütün bunlar Tuzla cinayetinin sorumlusunun bu çatışmalar olduğunu değil, çatışmalarıyla birlikte bu düzen olduğunu gösterir.

Tuzla cinayeti hem Emniyet ve öteki güvenlik örgütleri içindeki çelişkilerin iyice azdığını göstermiştir, hem de bu çelişkileri daha çok azdırmış, polis

indeki huzursuzlukları artırmıştır.

Yalnızca emniyette değil ordu içinde de derin bir huzursuzluk vardır.

Günaydın gazetesinin yazdığına göre Diyarbakır Cezaevi eski iç emniyet amiri, işkenceci binbaşı Esat Oktay Yıldırım'ın devrimcilere öldürülmesi ile ilgili olarak gözaltına alınan 8 askerin üzerlerinde öldürülecek subayların isim listesi bulunmuş. Ordu içinde, özellikle erler ve alt kademe subaylar arasında tepeye ve düzene tepki vardır.

Burjuvazinin karnındaki sancılar devrimci durumun ortalığı sarmak üzere olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfının mücadelesi yükseldikçe burjuvazinin sancıları dayanılmaz olacaktır.

İŞÇİNİN SESİ

R. Yürükoğlu

Zor gün

Zor gündeyiz. Bunun nedeni, bir kaç kişinin yaptığı ya da yaptığı söylenen ve örgütün üzerine yıkılmaya çalışılan bazı işler midir, yoksa bu bir provakasyon mudur? Provakasyon ise nereden, kimden geliyor? Konunun bu yönlerini bir başka yazıya bırakalım.

Yalnız birşeyi iyi biliyoruz. Bu olayı fırsat sayanların örgüte çok yönlü bir saldırısı var. Ortaya çıkmış var, ortaya çıkmasını akıllı isek beklememiz gerekeni var.

İşyerini kapatabilirler. Yasal olarak hakları var mı yok mu tartışmasının hiçbir anlamı yoktur. Ayrıca kapatmasalar batırabilirler. Böyle bir durumda borçlar herşeyi götürür, mali açıdan çökeriz.

Çevremizdeki insanların örgütlerden ayağı kestirilebilir, biz bize kalabiliriz.

Bunlar olursa ne olur? Sokullu'nun bir sözü var, "onlar bizim sakalımızı kesti, biz onların kolunu kestik" demiş. Bu dediklerimiz olursa, onlar bizim iki kolumuzu bir bacağımızı kesmiş olurlar. Ve görevimiz sakalın çıkması için birkaç gün beklemek değil, olağanüstü birşey, iki kolu ve bir bacağı yeniden yaratmak, daha güçlülerini yaratmak olur. Biz bunları da yaparız. Partimiz, yıllardır başına gelen herşeyi elinin tersiyle silip geçmiş bir partidir. Yalnız nasıl yürüyeceğimizde hepimizin kafası berrak olsun.

Zor gün zorlu insanın günüdür

Zor gün yaşıyoruz ve zor gün zorlu insanın günüdür. Hepimize görev düşüyor. Hızla, düşünebildiğimiz her duruma karşı hazırlık yapmalıyız. Siyasal çalışmanın kesintiye uğramamasını ne pahasına olursa olsun sağlayacağız.

Burada değineceğim yön, sık sık karşılaştığımız ama bu kez iyice önemli olan, mali özveri yönüdür. Tüm yoldaşlardan gönül rahatlığıyla, sıkılmadan, üzülmeden mali özveri istiyoruz. *Vermek isteyen*. Altını çizerek söylüyorum, vermek isteyen.

Günün görevlerini yerine getirmeyecekler ne kızarız, ne kırılırız, yalnız birşeyi açıkça söyleyeyim, kendimizi ayırırız.

Kendine komünistim diyen, bugün zorlu insan olduğunu göstermek zorundadır. Biz bildiğimiz yolda yürüyeceğiz. Partide bu tutum, ezici bir çoğunluktur. Farklı tutuma henüz rastlamadık, ama insanların var olduğu yerde farklı yaklaşımlar olabilir. Ancak rahatlıkla söylüyorum, tutumumuz ezici bir çoğunluktur. Demek ki, partinin alacağı tutum bugünden bellidir. Kendimizi ayırırız.

Yığın örgütleri daha değişik

İşler zorlaştıkça zorlular harekete geçer

ortamlardır. Komünistlerin dışında çok sayıda dost var. Yığın örgütlerinde komünistlerin görüşü çoğunluk bulursa, bu tutum egemen olur, yine kendimizi ayırırız. Komünistlerin görüşü azınlıkta kalırsa, kavgasını yapmak niyetinde değiliz. Türkiye'de çok alışılmış "heyecanlı" kongreler, mide bulandırıcı işlerle zaman geçirmek yanlış değildir. Yığın örgütlerinde tutumumuz azınlıkta kalırsa, (kalamasına dair bir ipucu yok) bu örgütleri bırakıp gitmeye kararlıyız. Bir dakika bile içinde durmadan bırakıp gitmeye kararlıyız.

Bugün direnme günüdür. Direnmek istemeyenlerden, *partinin gösterdiği yolda* direnmek istemeyenlerden kendimizi ayıracağız. Her koşul altında, sonuna dek gitmeye kararlı olanlar kimlerdir, herkes bilsin.

Şuna benzetiyorum durumu. Deniz kenarında hava düzgünken lastik tekneler oraya buraya dolaşır, tüm dikkatler üzerlerinde, gayet fiyakalı, hızlı hızlı giderler. Rüzgar çıktığında ama onların hiçbirisi denizde duramaz. Hepsisi rüzgarın dinmesini karada bekler. Rüzgar yokken demirli duran ağır tekneler için ise, fırtına, rüzgar onların günüdür. Bu kez onlar harekete geçerler. Böyle bir gündeyiz. Zorlu gün zorlu insan istiyor. İngilizlerin deyimiyle, "İşler zorlaştıkça zorlular harekete geçer."

Bu son olaylar giderlerimizi büyük ölçüde artıracak. Tüm örgütlerin, kollektiflerin gelirleri artırma amacına yönelik bir kampanya gibi çalışmalarını, yapabilecek herşeyi gözden geçirip yapmalarını istiyoruz.

Zor gün fırsatının da günüdür

Zor gün zorlu insanların günüdür ama fırsatçının da günüdür. Şu kadar yıllık savaşım içinde tüm deneyler bunu kanıtlamıştır. Ne zaman örgütün başı sıkışmışsa, bir sürü fırsatçının eski kimliklerini bırakıp tanınmayacak kimliklerle hareket ettiklerini görmüştük. "Ali sandıklarımız Osman çıkmışlardır." Onun için

hep beraber dikkatli olmalı ve örgütümüzü korumalıyız.

Hem içimizde gizlenmiş varsa parti düşmanlarına karşı, hem partili olmayan ama çevremizde yaşayan ve her fırsatta komünist formasyonu bulandırmaya çalışan, yoldaşlarımızı bozan insanlara karşı. (Çevremizde böyle insanlar var. Kişisel düzeyde son derece "anlayışlı", o arkadaşına bu arkadaşına hediyeler alır, şunu yapar bunu yapar, ama komünistlik yok ve bu dava için gecesini gündüzüne katıp çalışan yoldaşları küçümsemek için de her fırsatı değerlendirirler.) Bu çeşit insanlara karşı uyanık olmak gerekir.

İşçinin Sesi ilk gününden bu yana, zaman zaman bazı yoldaşlara en azından değişik gelen bir tutum içinde oldu. Olağan, durgun dönemlerde partinin gerçek dostu olmadığını bildiğimiz insanlarla da beraber yaşayıp gideriz. Ama zor dönemlerde onları aramızdan ve çevremizden uzaklaştırırız.

Düz mantıkla şöyle düşünmek kolaydır: Bu insanları durum sakinken uzaklaştırmak gerekir, işler karışınca bir de bu sorunlar çıkmasın. Bilemiyorum hangisi yanlıştır hangisi doğrudur ama, belki de kişiliklerimize uygun olduğu için, biz bunun hep tersini yaptık. Bugün de tutacağımız yol budur. Düzgün ortamda partiye derinden dost olmayan insanları çevrelemek kolaydır — hatta işe de yararlar. Bir kez de fırtına çıktı mı, bir olmuş beş olmuş, pek bir anlamı yoktur. Biz kavgadan korkmuyoruz.

Zor günde disiplinli, sakın, birbirine saygılı çalışmanın önemi büyüktür

Zor günde disiplinli, sakın ve birbirine saygılı çalışmanın önemi gerçekten çok büyüktür. Disiplinli, sakın ve birbirine saygılı. Bu alanda istenenden gerideyiz. Siyasal hareketi *götüren* yoldaşların çoğunluğu bu eleştirinin dışındadır ama bir bütün olarak istenen durumdan gerideyiz.

Görevlere yaklaşımda yer yer laubalilik var. Yapılması gereken

görevleri yerine getirmeyen, üstüne düşeni yapmayan yoldaşlar var. Randevulara sadakat aksıyor. Daha da kötü birşey söyleyeceğim, dedikodu var. Hele örgütlerimizin birinde fazlasıyla var. Yoldaşlar kusura bakmasınlar ama böyle komünistlik olmaz. Bazı yoldaşlarda ahbap-çavuşluk komünist normların üstüne çıkmış. Yanındaki insanı o şekilde kazanıyor, o şekilde tutuyor. Partiye insan kazanmıyor, kendisine kazanıyor. Disiplinli, sakın ve birbirine saygılı çalışma yürütmeyen, yöneticisi ile takışan, dedikodu yapan yoldaşlar var.

Bu kategori, yukarıda sözünü ettiğim, zor günde beklememiz gereken fırsatçılardan farklı bir kategoridir. Aynı kefeyle koymuyoruz. Ne ki, işte o fırsatçının vereceği zararı büyüten zemini örgüt içinde bunlar hazırlıyor. Örgütün dokusunu günbegün gevşetenler bu söylediğim yoldaşlardır. Bu yoldaşlar bu tutumda olmazlarsa fırsatçıyla boğuşmak daha kolaydır.

Bu yoldaşlar, yoldaşlıklar, bağılırlar, onları aramızdan uzak-

laştırmak gibi bir hedefimiz yoktur ama yetkili görevlerden alacağız.

Görevlerinden aldığımız zaman ne yapar bu yoldaşlar? İnsan yapısı karmaşıktır, kendisine eleştiri yöneldiğinde bazan ipin ucunu kaçırabiliyor. Eğer bu son derece haklı ve uzun bir süredir yinelenen ikazların ardından gelen değişiklikleri içlerine sindiremezlerse, bize kızarlarsa, kırılırlarsa, bırakıp giderlerse, yalnızca şunu söyleyeyim, *yanlış* yaparlar. Ama onlara elimiz kalkmaz.

Zor günde siyasal çalışmayı artırmanın önemi büyüktür

Yine yılların öğrettiği birşey var. Zor dönemde siyasal çalışmayı daha da artırmak gerekiyor.

Bazı bölgelerde demokratik yığın örgütleri ve siyasal parti ilişkisi çok yoğun. Böyle olduğu için, konunun bugüne dek fazlaca üzerinde durmadığımız bazı başka yönlerine de dikkat çekmek gerekir.

Demokratik yığın örgütü-komünist partisi arasındaki yapısal çelişkilerden söz ediyorum. Birbirlerini desteklemek üzere vardılar, daha doğrusu demokratik yığın örgütleri partileri desteklemek için vardır ama aralarında doğal bir dizi çelişki de vardır.

Bir kez, illegal bir komünist partisi için demokratik yığın örgütlerinde yoğun çalışma yapmak ve uzun yıllar o dernekleri o renkte tutmak demek, o kadroların deşifre olması demektir. Hele dar bir kadroyla işler yürütülüyorsa bu daha da fazla böyledir.

Sonra demokratik yığın örgütlerindeki bu yoğun çalışmalar seçkin kadroların yıpranması sonucunu da getiriyor.

Sonra legal demokratik yığın örgütü büyümek zorundadır. Tanımında var, eşyanın doğasında bu var. Legal bir dernek, karşısında başka dernekler var, büyümek zorundadır. İşte bu büyüme zorunluluğu, istenmeyen, beklenmeyen, önceden görülmeyen çeşitli ödünleri beraberinde getiriyor. Büyüme zorunluluğu ödün istiyor. Verilen ödümler ne yazık

ki yalnızca o insanlara verilmiyor, verenlerden çıkıyor. Bu kaçınılmaz (ama aşılabilir) çelişki, kadroların disiplinini eritiyor, yığın kuyrukçuluğu getiriyor.

Bir örnek vereyim. Bir eylem olacak, bazı yoldaşlar yalvara yakara eyleme insan getirmeye çalışıyorlar. Öyle şey mi olur? Eyleme istemeyen gelmesin. Eylem doğruysa biz beş kişi de gideriz. Hiç de utanmayız. Bugün 5 kişiyiz, yarın 5 milyonuz. Ama şunun utanılacak tarafı var. Yarın ben senin tercüme işini yapayım, sen de bugün eyleme gel. Hayır böyle bir ilişki yürütmemeliyiz. Eyleme inanan gelsin, siyasal inançları için gelsin. Biz hem komünist, hem dost olarak işçilerin işini yaparız. Bu bizim inançlarımızı gereğidir.

Bu örnek de gösteriyor ki, verdiğimiz ödümleri biz kendimizden veriyoruz. Sonunda komünistlik azalır, dernekçilik büyür. Biz bu sonuçlara varmak için yığın örgütlerinde çalışmıyoruz.

Arada çelişki var, bunu anlatmak istiyorum, yoksa demokratik derneklerde çalışmayalım demiyorum. Arada nesnel çelişki

var. Bu çelişkiye önlemlerle yürümek gerekir. Yoksa, belki usta dernekçiler yetişir, ama bu usta dernekçi yoldaşlarımız komünist kazanamazlar. Çünkü, yaptığı komünist değil, dernekçi bir çalışmadır. Ahbap-çavuşluk temeline dayalı bir çalışma. Ve ödümler durmaz bir yerde.

Öte yanda, kazandığımız insanlara bakarsanız, ya kendisi gelip bizi bulmuştur, ya da biz siyasal eylemler içinde kazanmışızdır.

Bunlardan bir doğruya varmak istiyorum. Her eylem, her çalışma, kendine uygun insanı çeker. Nasıl bir çalışma yürütüyorsan, o çeşit insan kazanırsın. Hatta dahası, nasıl bir çalışma yürütüyorsan, o çeşit bir insan da olursun sonunda.

Bugün zor bir gündür, siyasal çalışmayı artırmak gerekir. Siyasal çalışmayla kazanılacak insan zor günlere daha yakın insandır.

Ayrıca siyasal çalışmayı yükseltirsek, demokratik yığın örgütlerindeki çalışmanın bazı çelişkili yönlerini aşmak da daha kolay olur. Siyasal çalışmayı artırmalı, ölçütleri yükseltmeliyiz. Özveriyle çalışmak isteyen bizimle

olsun. Bir kötü bir orduyu bozar. Bozuk ordu istemiyoruz. Böyle tutum alırsak, demokratik yığın örgütlerindeki eksikler, aksaklıklar da daha kolay giderilir. Doğasının getirdiği ödücülük, ister istemez geri kayar.

Önemli olan sonunda Türkiye'dir

Tüm bu sorunları, olayları düzgün bir perspektif içine oturtmak gerekiyor. Bu nedir, ne kadar yer tutar? Evet önemlidir, şu anda yaşamsal önemdedir, olağanüstü çaba harcayacağız. Ama hiç unutmuyoruz ki, son çözümlemede önemli olan Türkiye'dir. Ve Türkiye'de yoldaşlarımız, çok yakından bilerek söylüyorum, iyi bir çalışma içindedirler. Gelenleri kucaklamada sıkıntı çekiliyor.

Son olaylar duyulduktan sonra, hergün çeşitli yerlerden, Ege'den, İstanbul'un çeşitli görev alanlarından, Ankara'dan, değişik yerlerden telefonlar geliyor. Zor durumda olduğumuzu duyan yoldaş arıyor. Her zaman biz onlar için endişe eder, onlarla seviniriz. Onlar da öyle. Bu duygu, bu

yoldaşlık duygusu, dünyanın en güzel duygusu! Ancak yaşayan, içinde duyan bilir.

Yenilmeye hiç niyetimiz yoktur

TKP'nin devrimci yolu uğruna Türkiye'de müebbet yatan yoldaşlarımız var. Daha yeni serbest bırakılmış yoldaşlarımız var. Onların yaşadıkları zorlukları aklımızdan çıkarmazsak, şu karşılaştığımız sorunların altından kılımlı bile titremeden kalkar gideriz. Türkiye işçi sınıfı koca bir sınıf kavgasının içerisinde. Yenmekten başka çaresi yok. Bizim de onlarla birlikte yenmekten başka çaremiz yok. Şimdi bizim için, sorunlu gün gelmiş dayatmışsa, şimdi kenetlenme günüdür. Kendimize yeni bir çeki düzen vermemiz günüdür.

Biz her zaman parti içinde de, dışında da sorunlarımızı, zorluklarımızı açıkça getirdik. Bugün de az sayıda örgütün yapabileceği bir şekilde açıkça zor gündeyiz dedik. Bu zor günü aşacağız, bundan öncekileri aştık, bundan sonrakileri de aşacağız. Yalnız, kavgayı göğüsleyeceğimiz çizgi ileride ya da geride olabilir. Saldırımı en ileri çizgide durdurabilmek için kendi eksiklerimize dikkati yöneltilim. Zaman içinde yine çok sayıda eksik, çok sayıda yanlış birikti. Bunları düzeltelim. Elalemin diline düşeceğimiz diye hiç korkmayın. Düzelmezsek zaten düşeriz, hem de kötü sonuçlarıyla birlikte düşeriz.

Birbirimize kenetlenmek yaşamsal önem taşıyor. Partinin bizden ne beklediğini kavırsak, disiplinli, coşkulu, birbirini seven ve sayan bir çalışma yürütürsek en ileri çizgide karşımız saldırıyı.

Ben bir partiliyim, hiçbir sorunum yok ama görevimin istediği enerjiyi bulamıyorum diyen yoldaş varsa gelsin söylesin. Kötü gözle bakmayız. Herkes en başta kendisine karşı namuslu olmak zorundadır. Çevresini aldatmak kolay, kendini aldatmak da kolay. Ama kendini aldatmanın sonuçları yıllar içinde çıkar. Onun için her yoldaşa önerim budur. Bugünün gerektirdiği çalışma enerjisini kendinde duymayan yoldaş gelsin, izin veriniz.

Olağanüstü dönemler, her alanda olağanüstü tutumlar ister. Biz de öyle bir tutum içindeyiz. Göreceksiniz güzel günler gelecek. Ama kendi kendine gelmeyecek, biz getireceğiz.

Yıllar önce TKP'den haksız yere "çıkartılıp" *İşçinin Sesi* olarak çalışmaya başlarken, (bugün biz TKP'yiz onlar TBKP), birşey söylemiştik: "Bizi bizden başkası yenemez!" Aradan çok zaman geçti, bugün aynı sözleri daha da yüksek sesle söylüyoruz. Bizi bizden başkası yenemez! Ve bizim yenilmeye hiç niyetimiz yoktur! Ne gelecekse, hodri meynan!

27 VIII 1988 2147

27 VIII 1988 2202

S. G. 1988

Öğrenciler, burjuvazinin I.Gençlik Şurası'nı protesto ettiler.

Genç rin değil burjuvazinin sorunları yansıdı

Tekelci burjuvazinin kendi doğurduğu sorunlara ve bilerek uyguladığı baskılara Şura'da çare gelemezdi, gelmedi. Demokratik istemlerini, burjuva devlete ve onun oyunlarına pabuç bırakmadan haykıran gençlik, ancak bu mücadelesiyle sorunlara çözüm getirebilir. Kalıcı çözüm ise ancak devrimle gelebilir.

Gülen Erdilek

Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın 24-28 Ekim günleri arasında Ankara'da düzenlediği, I. Gençlik Şurası öğrencilerin eylemleriyle başladı.

Resmi amacını, "anayasa ve kanunlarımızda yer alan hükümlere uygun olarak, Türk gençliğinin korunması ve yetiştirilmesi, gençlerin zihnen ve bedenen geliştirilmesi maksadıyla devletçe götürülecek hizmet ve faaliyetleri belirlemek, gençliğin problemlerini ve etkili çözüm yollarını tespit etmek..." diye belirleyen Şura, sevgi edebiyatıyla, "milli birlik ve bütünlük" içinde, "milli, manevi ve ahlaki değerlerini" koruyan, "aşırılığa kaçmayan" gençler yetiştirilmesi hedefiyle kapandı. Gençliğin yakıcı sorunlarına değinilmezken, alkolsüz bira reklamının yasaklanması, 21 yaşından küçükler için içki satışı yapılmaması gibi konular görüşüldü.

Sözümona gençliğin sorunlarını görüşecek olan Şura, daha toplanmadan anti-demokratikliğini gösterdi. Yaklaşık 550 kişinin katıldığı toplantıyı burjuvazinin has adamları doldurdu. Şura, DPT'den, Genelkurmay'dan, Diyanet'ten, Emniyet'ten, basından, bakanlıkların üst kuruluşlarından, TRT'den, sanatçılardan oluştu. Gençliğin hiçbir kesimine duyurulmadan, dekanlarca öğrenciler arasından, bakanlarca işçi, işsiz, cezaevindeki gençler arasından toplantıya katılacaklar saptandı. Adı ve "konusu"(!) gençlik olan Şura, halk arasında, "yaşlılar Şurası", "büyükler Şurası" diye alay konusu haline geldi. Çünkü, bu kabarık katılacaklar listesinin sadece 100'ü gençlerden oluşuyordu.

Önce, öğrenci temsilcilerini tamamen devre dışı bıraktılar. Buna tepki gelince, işin daha da büyüyeceğini anladıklarından sonunda 6 tane öğrenci temsilcisinin katılmasını kararlaştırdılar. 15 ortaöğretim öğrencisi, 5 yurtdışından gelen genç, 5 işsiz, 5 özür, 5 mahkum, 10 çiftçi, 10 esnaf, 10 işçi genç bakanların "seçtikleri" çağrılı üyeler oldu.

Şura'nın beşte birini bile oluşturmayan genç kesim için, gerçekten seçimle gelmiş delegeler yerine çağrılıların katılması yolunun seçilmesi, burjuvazinin korkularının bir yansımasından başka birşey değildir. Bir de bunun üstüne Milli Eğitim Bakanı Hasan Celal Güzel ikiyüzlüce şunları söyledi:

"Bir resmi kuruluşun yaptığı toplantıda yetkili kişiler dışında gençleri oraya ilk kez biz çağırдық. Çağırma yöntemimiz tartışılabilir, yani (de-

mokratik olsaydınız, daha fazla genç olmalıdır) denilebilir. Hemen söyleyeyim ki, çağırma yöntemimizde mümkün olduğunca seçime dayanan bir yol izledik." (Hürriyet, 27 Ekim 1988)

Bakanların, dekanların "seçtiği" üyeler, çağrılı delege olmuyormuş da, seçimli delege oluyor! Bu sözler, burjuvazi için demokrasinin de anlatımıdır. Oyle ya, adam kendisi için sorun çıkarmayacak, planladıkları kararları onaylayacak, hatta o doğrultuda geliştirecek üyeleri özürce "seçme" yöntemini uyguluyor.

Burjuvazinin Şurası dersini aldı

Burjuvazinin bu ikiyüzlü tutumu Şura'nın birinci gününde de sırttı. Özal'ın "biz gençlere büyük önem veriyoruz" diyen konuşmasının ardından divan başkanlığına Hasan Celal Güzel, birinci başkanvekilliğine devlet bakanı Cemil Çiçek getirildi. Salonda izleyici olarak bulunanlar da dahil 400 kadar genç, ikinci başkanvekilliğine öğrenci derneği temsilcilerinden bir öğrencinin getirilmesini istedi.

Güzel'in "adayımız var mı?" sorusuna salondan çeşitli isimler gelince, Güzel, Şura üyesi olmayanların aday gösterilemeyeceğini, ancak üyeler arasından aday gösterilebileceğini söyledi. Öğrenciler, gençliğin sorunlarını yansıtmayan kişilerin üye olduklarını söyleyerek, "YÖK'e hayır", "anti-demokratik şuraya hayır", "örgütlenme hakkımız engellenemez" diye sloganlar atarak protestolarını yükselttiler.

Güzel, "telaşa kapılmayın, polis çağırılmayacağız, sizlerle sorunlarınızı görüşeceğiz" derken, salonda çok sayıda sivil polis bulunuyor ve slogan atanları susturmaya çalışıyordu. Böylece, öğrencilerin sorunlarını görüşmeleri baştan engelleniyordu.

Öğrenciler "polis-idare işbirliğine son", "polis dışarı" diye sloganlar atıldılar. 6 öğrenci temsilcisinden biri olan Hamdi Akkaya'yı başkanvekilliğine önerdiler ve Şura hakkındaki görüşlerini anlatmak için söz istediler. İkinci turda, divan seçiminden sonra söz hakkı verileceği bahanesiyle konuşma dinlenmedi, yarıda kesildi.

Ote yandan Güzel, sloganlara cevap olarak, "burada polis yok, bana polis çağırılmayacaksınız" gibi sözler etti. Bunun üzerine sivil polisleri gösteren öğrenciler, salonu terk ettiler.

Dışarıda sivil ve çevik kuvvete bağlı polisler öğrencileri karşıladı. Aralarından bazılarını almaya çalışan polis ile öğrenciler

arasında çatışma çıktı. Öğrenciler aralarından seçilerek emniyete adam götürülmesine karşı çıktılar. Polis kavga-gürültü zor bela öğrencileri minibüslere bindirdi. Sonra kimliklerini alarak öğrencileri bıraktı.

Bu olay esnasında gazeteciler de polisten nasiplerini aldılar. Fotoğraf makinaları polis tarafından kırılan gazeteciler içeri girip durumu söylediklerinde, Güzel, gazetecilerin dövdüğünü sanmadıklarını açıklarken, Ankara Valisi Saffet Arkan Bedük yanına yaklaşan gazetecilere, "siz de onlarla birlikte geliyorsunuz, size de başka türlü davranırız" dedi.

Daha dar bir insan topluluğu arasında vali bunları söylerken, sonra gözaltında hiçbir gencin bulunmadığını, gençleri dövdüğü iddia edilen polisler hakkında tahkikat açılacağını açıkladı. Polisi korumaya büyük özen gösteren burjuvalar, olayın daha fazla büyümemesi için "demokratik" görünme rolüne devam ederek, polis bu tavrının yanlış olduğunu söylediler.

"Biraz da sevelim"

Dışarıda polis ile öğrenciler arasında olaylar olurken, Güzel, konuşma yapan öğrencinin konuşmasını kestikten sonra, yine utanmazca "susan gençlik istemiyoruz" diye konuşmasına devam etti. Konuşma içinde, burjuvazinin son günlerde yoğun olarak kullandığı sevgi edebiyatına başladı.

İnsanları sevelim, birbirimizi sevelim, kardeşleri sevelim, onu sevelim, bunu sevelim edebiyatı, bu Şura'da "gençleri sevelim",

"gençlere karşı daha anlayışlı sevgi atmosferi doğması gerekir" yollu sözlerle dile geldi. Şu sözler de çok güzel doğrusu:

"Gençlere ve çocuklara mutlaka sevgiyle yaklaşmak gerekir. Bu sevgi bir slogan anlamında kalmamalı. Sevgimizi onlara hissettirmeliyiz. Başlangıçta belki politik görünecek ama inanıyoruz ki, gençlerle diyalog için bu şarttır. Bize (gençlere dal-

kavukluk ediyorsunuz) diyen de olabilir. Bunları aşmamız gerekir." (Hürriyet, 26 Ekim 1988)

"Sevgi" kelimesinin politika olarak kullanıldığı herşeylerinden belli oluyor. Şura'da sevgi edebiyatı yapılırken dışarıda olanlar da buna güzel örnek oluyor. Burjuvazi, emekçi halkın sevgi duygusunu sömürerek sınıf çelişmesini gözlerden saklamak için, televizyonu, radyoyu, her türlü propaganda aracını ve platformunu bu uğurda canhıraş bir şekilde kullanıyor. Güzel'in gençliğe çağrı diyet nitelediği vaazına bakın:

"Gençler, seviniz, sevgi bütün komplekslerin yerine geçer. Arkadaşlarınızı seviniz, ana-babanızı seviniz. Kardeşinizi, ailenizi seviniz. Tabiatı, canlıları, dünyayı seviniz. Bütün insanlığı seviniz. Bu sevgiyi yaşayan insanlardan kötülük gelmez." (Hürriyet, 27 Ekim 1988)

Güzel, gençleri sevgiden uzak, sevmeyi bilmez vb. sanarak, kendisinin nasıl gençlerden de sevgiden de uzak bir dünyanın adamı olduğunu gösteriyor. İnsan sevgiyi, kendileri sevgiden bihaber olan bu burjuvalardan öğrenecek olsa, herhalde sevmenin düşmanı olurdu. İşçi sınıfı insanlığı sömürden kurtarılan, sevgiyi de burjuvaların yobazlığından, soysuzluğundan kurtaracaktır.

Ya kararlara ne demeli!

Gençlik, Şura'dan sorunlarına çözüm getiren kararlar beklemiyordu. Örneğin, *Günaydın* gazetesinin, Şura'nın toplanmasından

gelemezdi, gelmedi. İstemlerini, burjuva devlete ve onun oyunlarına pabuç bırakmadan haykıran gençlik, ancak işçi sınıfının yolundan yürüteceği kendi mücadelesiyle sorunlara çözüm getirebilir. Kalıcı çözüm ise ancak devrimle gelebilir.

Gençliği temsil etmeyen insanlardan oluşan ve örgütlenme, yönetim söz hakkı sahibi olma gibi gençliğin temel sorunlarına hiç değinilmeden yapılan Şura'dan ne menem kararların çıkabileceği belliydi. Nitekim Şura'dan önceden hazırlanmış olan kararlar çıktı.

Bu kararların hepsi tek tek incelendiğinde şu görülüyor ki, bir kısmı zaten uygulanamaz, bir kısmı, burjuva ikiyüzlülüğünün, bir kısmı korkunun sonucudur, bir kısmı ise burjuvazinin amaçları doğrultusunda atılmış bilinçli adımlardır. Kararlardan bazıları şunlar:

- Gençler en fazla cinsel suç işlediklerinden, ortaokullardan itibaren Sağlık Bilgisi çerçevesinde cinsel bilgiler verilecek.

- Türban sorunu düşünülerek üniversitelere kıyafet serbestisi sağlanacak.

- Sokaklarda kalan çocuklara yol gösterecek merkezler kurulacak.

- Gençlerin suça yönelmesini engellemek için ana-baba okulları açılacak.

- Yüksek öğrenimde verilen yardımlar tek çatıda toplanacak.

- Eğitim harcamaları artırılacak.

- Gençlerin manevi yönden yetiştirilmesi için din adamları da okullarda sosyal hizmet uzmanlarıyla işbirliği içinde çalışacak.

Burjuvazinin amacı gençliğin, "gözlerimi kaparım vazifemi yaparım"çı, vatan, millet diyerek burjuvazinin sömürü çarkını döndürmesine yardım edecek bir yapıya gelmesidir. Şura'nın kararları Türkiye'de gelişen devrimci dalgayı kırmak için uygulayacakları faşist örgütlenmeyi geliştirmeyi de hedefliyor.

Türban tartışmaları sırasında yükselen kavgalar sonucunda türban konusunu sessizce geri çekmişlerdi. Şimdi kılık-kıyafet serbestisi adı altında türbanlı gericiyle, yobazlara yine yol açıyorlar.

Gençlerin manevi değerlerini geliştirmek, onların suça eğilimini azaltmak için (!) din adamları da okullarda kol gezecek. Manevi değerler, sevgi, ahlak mahlak diyerek gençleri olmasını istedikleri doğrultuda eğitmeyi hedefliyorlar.

Ancak bu kararlar önümüzdeki dönemde, gençliğin demokrasi mücadelesinde kaldırıp atacağı taşlar olacaktır. Sevgi edebiyatı da, üniversiteden atılan 40 bin öğrenci için çıkarılan af da, burjuvazinin gelen dalgadan korkusunun sonucudur.

Burjuvazi korkmakta hiç de haksız değildir. Gençlik, burjuva devletin ecelini yakınlaştırmak için çalışıyor. Ama korkunun neye faydası olmuş ki, ecele faydası olsun.

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Fabrikalardan makine sesinden

önce *İşçinin Sesi* gelecek!

Yıl:14, Sayı:364, 31 Ekim 1988

Tek büyük işçi sınıfı!

Tek silah illegal parti!

Tek yol devrim!

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti.

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ

XIII

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi. Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda onüçüncüsünü yayınlıyoruz.

Bundan önceki sayılarımızda, parti içi kavganın altında yatan ana görüş ayrılıklarını ele almaya devam etmiş, önce ulusal burjuva konusundaki görüş ayrılıklarını ele almış, 360. ve 361. sayılarda, ayrılıkların patlak verdiği ana konu olan devrimci durum konusunda, Yürükoğlu yoldaşımızın yazdığı *Emperyalizmin Zayıf Halkası*

Türkiye kitabının çeşitli bölümlerini yayınlamıştık. 362. sayımızda, aynı konuda İşçinin Sesi'nin

12 Kasım 1979 tarihli 109-110. sayısında Çek-Al olarak yayınlanan "Devrimci durumda suçüstü durumu"

başlıklı yazıyı bazı kısaltmalarla verdik. Geçen sayımızda, parti içindeki kavga sürecinde

ulusal soruna ilişkin olarak menşeviklerin öne sürdükleri görüşlerin düzeyini yansıtmaları

açısından, gazetemizin 100. ve 128. sayısında yayınlanmış Yıldırım Gıneli ve

Süleyman Sakalı imzalı iki yanıt yazısını verdik.

Bu sayımızda da, parti içindeki kavga sürecinde parti disiplini konusunda menşeviklerin öne sürdükleri görüşleri yansıttığı için, gazetemizin 122. sayısında Çek-Al olarak yayınlanmış olan Cemil Silahtar imzalı yazıyı veriyoruz.

Disiplin ama Leninci disiplin

TKP yönetimi, savunduğu ideoloji ve izlediği siyaset ile Leninci olduğunu kanıtlayamıyor. "TKP 1920'de yeni tip parti olarak kuruldu. Yeni tip parti yönetimi Lenincidir. Biz de otomatikman Leninciyiz" mantığına sığınmıyor.

TKP yönetiminin partinin taşıdığı onurlu "komünist" adına sığınmasını bir yana bırakalım. İşin gerçeği şudur: Bugün TKP içindeki kavganın sonucunda yeni tip parti doğacaktır. Kavganın anlamı budur. Ideolojik savaşı bu bilinçle değerlendirmek gerekir. Bu savaşta eskiyi yadsıyor, yeniyi kuruyoruz.

Eskiye yadsıyarak, yeniyi kurmada parti anlayışı kilit bir yer tutuyor. Eskinin yadsınabilmesi için parti anlayışını doğru kavramak gerekiyor. Bugün *İşçinin Sesi* doğru söylüyor ama doğru davranmıyor gibi orta yolcu görüşler var. Sonra, yeninin doğru kurulması, oportünistlere karşı

takınılan yıkıcı tutumların ideolojik temelde anlaşılan yeniye taşınmaması için de parti anlayışı can alıcı önem taşıyor. Üstelik, oportünistlerin kimlik belgesi "parti disiplini" aldatmacasına bağlandığı için en çok çarpıtmayı bu konuda yapıyorlar. Bunlarla bağlı olarak biz yine parti konusuna değineceğiz ve sanmıyoruz ki bu son olsun.

1. İki teksir iki tutum

Parti disiplinin oportünist temelleri

Oportünistler önce "Parti disiplininin Leninci temelleri"(!) başlıklı bir "eğitim" teksiri çıkardılar. Bu, delinin kuyuya taş atması gibidir. Biz yalnızca önemli noktalara değineceğiz.

Oportünist gözle 10. Kongre

Teksir şöyle başlıyor:

"Leninist partinin, parti disiplininin ilkeleri tarihsel bir süreç içinde oluştu. Bu süreç RKP(B)'nin X.Kongresine kadar gelir."

Hayır. Bu koyuş yanlış. Leninci parti disiplini ilkelerinin oluşma süreci, Bolşevizmin doğuşundan sonraki birkaç yıl içinde tamamlandı. Uzun süren, bu ilkelerin yerleştirilmesi sürecidir. Bu ise 10.Kongre'nin de sonrasına dek uzanır.

Teksirde, bir yandan 10. Kongre disiplin ilkelerinin gelişiminde doruk noktası olarak gösteriliyor. Öte yandan, 10. Kongre'nin fraksiyonculuğa karşı aldığı kararlar vurgulanıyor ve fraksiyonculuk açık tartışmayla özdeş kılınıyor.

Böylece, Lenin açık tartışmayı, dolayısıyla fraksiyonculuğu savunmuştu! 10.Kongre'de değişti. Disiplin ilkelerinin gelişim süreci, pratikte, Lenin'in "fraksiyonculuktan kurtul-

ması"(!) anlamına geliyor! Oysa 10.Kongre, Lenin'in yıllardır savunduğu bir anlayışı, kararlarıyla bir kez daha vurguluyor. Bu açıdan, 10.Kongre'nin "yepyeni" bir yönü yoktur.

Teksir, fraksiyonculukla açık tartışmayı eşitliyor. Lenin'in 10.Kongre'den sonra nasıl birden "açık tartışma"ya (yani "fraksiyonculuğa") karşı "döndüğünü" göstermek için 10.Kongre sonrası temizliği örnek veriyor.

1921'deki parti temizliği, Lenin'in yığınlara açık tartışma anlayışının örneğidir. Lenin bu konuda şöyle diyor:

"Bazı yerlerde Parti, ana olarak partiziz işçilerin deneyiminin ve önerilerinin yardımıyla temizleniyor. ... Bu en değerli ve en önemli şeydir. Biz eğer Partimizi baştan aşağıya, istisnasız, bu yoldan temizlemeyi başarırız, bu devrim

in için büyük bir kazanım olacaktır.

"... Doğal olarak yığınların her dediğine boyun eymeyeceğiz çünkü yığınlar da bazen — özellikle aşırı güçlükler ve çileden doğan olağanüstü yorgunluk ve tükenme zamanlarında — hiç de ileri olmayan duygulara kapılırlar. Ama kişileri değerlendirmede, kendilerini bize bireyci güdülerle 'bağlamış'lara, 'böbürlenmiş komiserlere' ve 'bürokratlara' dönüşmüş olanlara gösterdikleri olumsuz tutumda, partisiz proleter yığınların ve birçok durumda partisiz köylü yığınlarının önerileri olağanüstü değerlidir. Emekçi yığınların ince bir sezgisi vardır...

"Parti'yi temizlemede, partisiz emekçi yığınların önerilerini dikkate almak çok önemlidir. Bu büyük sonuçlar doğuracaktır. Parti'yi sınıfın, öncekinden çok daha güçlü öncüsü yapacaktır. Parti'yi sınıfla daha sıkı bağlı, yığınla güçlük ve tehlike arasında sınıfını utkuya götürmeye yetenekli bir öncü yapacaktır." (Lenin, *Toplu Yapılar*, İngilizce basım, c.33, s.39-40)

Lenin yığınlara öncülük, onlardan öğrenme ve onlara güveni böyle birleştiriyor. Parti'nin yığınların önerilerini dikkate alarak temizlenmesini savunuyor. Bu, Lenin'in ölesiye dek savunduğu açıklık ilkesinin, açık tartışmanın ta kendisidir. Ve Lenin bunları, 10.Kongre'nin hemen ardından söylüyor. 10.Kongre fraksiyonculuğa karşı aldığı kararlarla, açık tartışmayı da mahkum etmiş olsaydı, Lenin'in temizliğe ilişkin tutumu Kongre'ye ters düşerdi!

Lenin, Lenincilere karşı kullanılamaz

Tekirdir, Lenin'den bir alıntı veriliyor:

"Siyasal düşünce akımı ve siyasi parti olarak bolşevizm 1903 yılından bu yana vardır. Yalnızca var olduğu tüm zaman boyunca bolşevikliğin tarihi, proletaryanın yengisi için gerekli disiplini yaratabilecek ve onu en güç koşullar altında ayakta tutabilecek duruma nasıl geldiğini doyurucu biçimde açıklayabilir." (Lenin, *agy*, c.31, s.24)

Bu alıntıda Lenin disiplini yaratmak ve ayakta tutmaktan söz ediyor. Disiplinin ilkelerini yaratmaktan değil! Oysa teksirde alıntı, disiplin *ilkelerinin* uzun gelişme süreci "kanıtlanmak" üzere kullanılıyor. Ve hemen ardından da "bugün", "günümüzde" gibi sözlerle, "artık fraksiyonculuk yoktur" deniyor.

Lenin dam diyor, teksir samanlık! Kullanılan alıntının devamında Lenin, disiplin nasıl korunur, nasıl sınanır, nasıl güçlendirilir diye soruyor. Ve şöyle yanıtlıyor: Birincisi, öncünün sınıf bilinciyle ve devrime adanmışlığıyla, direngenliğiyle, özverişiyle ve yigittliğiyle. İkincisi özellikle proletaryaya ama proleter olmayan yığınlarla da, kaynaşma yeteneğiyle. Üçüncüsü siyasal yöneticiliğin doğruluğuyla ve bunu yığınların öz deneyleriyle görebilmeleriyle. Ve ardından Lenin, "Bu koşullar olmadan, disiplin... sağlanamaz. Bu koşullar olmadan, disiplin kurmaya yönelik tüm çabalar kaçınılmaz olarak yatar ve laf ebeliğiyle ve şaklabanlıkla sonuçlanır." (Lenin, *agy*, c.31, s.25)

Lenin, bizim oportünistlerin içinde bulunduğu acıklı durumu anlatıyor. Disiplin ilkelerinin gelişiminden değil, uygulanabilmesinden söz ediyor. Ve diyor ki disiplini ancak doğru anlayış sağlayabilir. Oportünistlerin disiplini bugün bu yüzden şaklabanlıkla ve laf

ebeliğiyle sonuçlandı. Lenin'den çarpıtılarak alıntılar yapmaları, bu laf ebeliğinin parçasıdır.

Lenin disiplini doğru ideolojiyle bağlıyor. Teksir ise RSDİP'nin tarihinden söz ederken şöyle diyor: "Tek bir merkezden yönetilmediği için, ideolojik alanda birlikten yoksundu". Oportünizm, başaşağı, fraksiyoncu anlayışı böyle açığa veriyor.

Oportünistlere göre, parti merkezinin kelamları ideolojik birliklidir! Parti merkezinin de uymasına gereken bir Marksizm-Leninizmin olduğu, uymazsa "merkez" olmayı sürdüremeyeceği akla bile gelmiyor. TKP yönetimi istiyor ki militanlar, "madem yöneticiler böyle söylüyor doğru budur" diye herşeyi yutsunlar! Bu anlayışla oportünistlerin disiplini şaklabanlığa dönüyor! Doğruyu söylemedikleri için, doğrunun gücüyle ikna edemedikleri için, polisiye önlemlerle, tasfiyelere başvuruyorlar.

Menşeviklerle benzerlik

Teksire göre biz hem demokratik merkezizetçiliğin 1906'da RSDİP'nin tüzüğüne girdiğini söylemişiz, hem de 1902'de yazılan *Ne Yapmalı*'dan demokratiklik ilkesine bakarmışız. Üstelik teksir, bu çelişkiyi Lenin'den aldığı bir alıntıyla göstermek istiyor:

"Martov ile bazı 'menşevikler' (...) çocukça bir 'çelişkiye' beni düşürmeye çok çalıştılar. Ideolojik etkiden, savaşım ve etkilemeden vb. söz edilen *Ne Yapmalı*'dan, ya da *Bir Yoldaşa Mektup*'dan bir parça alıyorlar ve tüzük yoluyla 'bürokratik' etkilemeyi, güce dayanma vb. yolunda 'başına buyruk' çabayı bunun karşısına koyuyorlar. Safdil insanlar! Partimizin eskiden resmen örgütlenmiş bir bütün olmadığını, yalnızca tek tek gurupların bir toplamı olduğunu unutuyorlar; bu yüzden söz konusu guruplar arasında ideolojik etkilenme dışında başka ilişkiler bulunmıyordu. Şimdi örgütlenmiş bir parti olduk, ama bu, bir güç yaratmak, fikirlerin otoritesini gücün otoritesi haline dönüştürmek ve daha alt parti kuruluşlarını daha üst parti kuruluşlarının buyruğu altına sokmak anlamına gelir. (...) Bürokrasiye ilişkin sözler bir temele dayansa, bir bölüğün bütününe buyruğuna uyma yükümlülüğünün anaşistçe yadsınması söz konusu olmasa, gene de karşımızda proletaryanın partisi önünde bazı aydınların sorumluluğunu önemsiz göstermek, merkez kuruluşlarının etkisini zayıflatmak, örgütsel ilişkileri deyimlerde salt platonik bir onaylama ile sınırlamak isteyen oportünizm ilkesi vardır." (Marks-Engels-Lenin, *İşçi Sınıfı Partisi Üzerine*, Sol Yayınları 1979, s.223)

Bu oportünistler okuduklarını anlayamayacak kadar acizler!

Alıntı, bizim *Ne Yapmalı*'dan demokratiklik anlayışı "türetmemize" karşı kullanılıyor. Peki alıntıda Lenin *Ne Yapmalı*'da demokratiklik anlayışı yoktur diyor mu? Demiyor. Diyor ki örgütlü değilken, guruplar arasında "ideolojik etkilenme dışında başka ilişkiler bulunmıyordu". Şimdi örgütlüyüz, başka ilişkiler de var.

Üstelik alıntıda Lenin, Martov'un, Menşeviklerin açık ideolojik savaşımına, örgütsel birliği, merkezizetçiliği karşı karşıya koymalarını eleştiriyor. Bizim oportünistler de aynı şeyi yapıyorlar. Teksirde alıntıdan sonra gelen cümle şöyle: "Görüldüğü gibi açık tartışma diyerek parti disiplinini tepetaklak etmek sanıldığı kadar

kolay değildir"! Yani açık tartışmayla disiplini karşı karşıya koyuyorlar. Lenin'in sözleri aynen onlar içindir.

Lenin'in alıntısında Menşevikler açık tartışmayı merkezizetçiliğin karşısına koyuyorlar. Bizim menşevikler ise bugün merkezizetçiliği açık tartışmanın karşısına koyuyorlar. Bu yalnızca "iktidar-muhalefet" farkıdır. Menşevikler, Bolşevikler parti yönetimindeyken açık tartışma diye bağırıyorlar, kendileri isyanla başa gelince açık tartışmayı yasaklayıp merkezizetçilik diye bastırıyorlar.

Yine aynı alıntıda Lenin, "fikirler otoritesini, gücün otoritesine dönüştürmek"ten söz ediyor. Bu bizim menşeviklerin "gücün otoritesini oportünist görüşlerin otoritesine dönüştürme" anlayışına taban tabana terstir. Teksirde, Lenin'den bir başka alıntıyla, parti yayınlarının denetiminden herkesin istediğini yazabileceğinden ama partiye aykırı görüşleri savunanları da partinin atabileceğinden söz ediliyor. Lenin'in dediği, fikirlerin otoritesine dayanan bir denetimdir, atmadır. Öyle parti denetimine can kurban! Ama, kendi ortak görüşlerini bile dengelere göre saptayan fraksiyoncuların yönetimi "parti" değildir. Onların denetimi de "parti denetimi" değildir.

Lenin'i çarpıtan İşçinin Sesini de çarpıtır

Daha somut konulara doğru ilerleyelim. Teksirde şöyle deniyor:

"Günümüzde artık, komünist partiler içinde açıkça fraksiyoncu olarak ortaya çıkmak, parti için guruplara özgürlük istemek, anti-Leninist olduğunu açıkça ilan etmeden olanaksızdır. Bu nedenledir ki böyleleri partiye aykırı görüşler ileri sürmek, denimsiz gazete ve kitap yayınlamak, kendi iç disiplini olan gurup kurmak, kıscacası adını koymadan fraksiyon oluşturmak için 'özgür, açık tartışma ve eleştiri ortamı' isteme kısvesine bürünürler."

Yine, delinin attığı taşları kuyudan çıkarmaya çalışalım.

"Günümüzde artık"! Yani eskiden açıkça fraksiyoncu olarak çıkılabiliyordu. Lenin öyle çıktı. Çıkmaz olaydı da şu bolşevik-menşevik ayrımı da doğmasaydı! Oportünistler, Bolşeviklerin belli bir süre fraksiyon olmalarıyla, fraksiyoncu olmadıkları gerçeğini, birlikte kavrayamıyorlar(!) "Günümüzde artık" değil, bolşevizmde hiçbir zaman fraksiyonculuk anlayışı yoktu. Buna ileride değineceğiz.

Gelelim "partiye aykırı görüşler" sorununa. Biz partiye aykırı görüşler ileri sürmüşüz. Oysa TKP'nin "parti görüşleri" yoktur. Programa, Konferans raporuna biz ne kadar aykırı görüşler ileri sürmüşsek, herkes de en az o kadar ileri sürdü, sürüyor. Çünkü Parti, baştan "fikirlerin otoritesini gücün otoritesine dönüştürme" yolunu tutmadı. Program, eklektik. Konferans raporunda adı konmadan devrimci durum savunuluyor. Adı konmasına sıra gelmeden, devrimci durum yadsındı. Fikirler, güçler dengesine göre belirlenmiş ve belirleniyor.

Biz, savunma komitelerini savunurken, eski bir bildiriyle tutarlıyız. Oportünistler, o eski bildiriye ters düşüyorlar. Partiye aykırı görüşler, bizde dengelerin o an belirlediği sonuçlara aykırılıktır. Bu yüzden ağzınla kuş tutsan partiye aykırı

olmayan görüş savunamazsın. Sistemi, anlayışı ve dengelere göre yazılmış belgeleri değiştirmek gerekiyor.

Denimsiz yayın konusu da öyledir. Gazete ve kitaplar aynı eski denetimle çıkmıştır. Kuralların değiştiği bildirilmedi. Ama şimdi adı "denimsizlik" oldu. Şimdiki "denetim" başka dengelerle bağlıdır!

Ayrıca bugün denimsiz yayınlama hakkına sahipiz çünkü örgütlü başvurular, gönderilen yazılar hasır-altı edildi. Parti denimsizdir. Yönetimin denetimini gerektiriyor.

Kendi iç disiplini olan gurup kurmaya gelince. TKP yönetimi, yaptığımız görevleri habersiz ve gerekçesiz geri aldı. Yazılı başvurulara ne yazılı ne sözlü yanıt vermiyor. Çil yavrusu gibi dağılacak değiliz. Ayrıca ezelden beri de yol göstericilik yapmamıştır. Kendi yolumuzu hep kendimiz bulduk. İ.Bilen biyografisinde oportünist merkez komitelerini, bunlara karşı nasıl davrandığını anlatır. Durum aynıdır. Ama şimdi roller değişti. Ve biz *Bilen Yoldaş Çok Yaşa* broşürüne yazdığımız girişte şöyle diyorduk:

"Parti disiplinine, Leninci ilkelere, devrime bağlılık bir bilinç, bir onur sorunudur. Ömrünü partiye vermekle, Leninci ilkelere bağlılık arasındaki bu sıkı bağı gözden hiç kaçırmamak gereklidir. Acı örnekleri çoktur. Adamın biri tüm ömrünü partiye vermiş, ama bürokrata bir memur gibi yavaşmış. Bir gün yöneticisi gelmiş, "artık proletarya diktatörlüğü bizim ülkemiz için geçerli değildir" demiş. O günden sonra adam, yöneticim böyle dedi diye, proletarya diktatörlüğüne karşı oluvermiş. Partiye ömrünü vermek, Leninci anlamda bu değildir. Leninci anlamda partiye ömrünü vermek, komünist kişiliği bilinçli olarak geliştirmeyi, işe bürokrata değil atılımlı yavaşmayı, partinin Leninci birliğine sıkıca sahip çıkabilmek için Leninizm'i öğrenmeyi, özümsemeyi ve eylemde rehber edinebilmeyi içerir."

Aynen dediğimizi uyguluyoruz. Yönetimin iyice sağa çarketmesi sonucunda Leninci birliği savunuyoruz. "Bilen Yoldaş Çok Yaşa" demek ise ilkeleri kişilerle bağladığı için yanlışmış. Bu ayrı bir konu.

İzmir İl Komitesi'nin orta yoku hatırlatmaları

İzmir İl Komitesi "Leninci parti ve bazı hatırlatmalar" adlı bir teksir yayınladı. Teksir başlıbaşına kargaşadır. Bu kargaşanın öteki teksirden farkı ise orta yolculuğudur.

Teksirden öyle bir anlam çıkıyor ki partide savaşılması gereken bir durum vardır ama başka yollardan (?) savaşmak gerekir. Leninci disiplin anlayışını çarpıtarak, İzmir İl Komitesi pratikte oportünistlerin savunusunu yapıyor.

Oportünizme savaş mı, suç ortaklığı mı?

Teksir işçi sınıfı partisinin tanımıyla başlıyor: Baskıların bütün biçimleri karşısında uzlaşmayan, devrimci bir programla donanmış, öncü bir strateji, taktik ve teoriye sahip örgüt!

TKP yönetimi CHP'nin baskılarıyla uzlaştı. Dengelere dayanarak yapılan 1973 atılımı sonunda çıkan program eklektiktir. Öncü bir strateji, taktik, teori yok! Ve İzmir İl Komitesi

Leninci birlik için "disiplin" göstermekten söz ediyor. Üstelik savunduğu disiplin anlayışı da Leninizm'den uzak.

Teksirde alıntılarla şu anlatılıyor: Komünist partileri içine sürekli burjuva ve küçük burjuva etkiler, oportünist görüşler sızır. Bu nesnel durum yüzünden, partiler sürekli bolşevikleşme savaşımı verirler. Bu da ideolojik savaşımdır.

Çok güzel. Ama bundan sonrası karışıyor. İdeolojik savaşım nasıl yürüyecek? Teksirde bunun yanıtı, orta yolculuğun kaçınılmaz bulanıklığını taşıyor. Ve kendilerinin Lenincileri tasfiyede oportünistlerle kurdukları ortaklığın gerekçelerini vermeye çalışıyor.

Teksir'in mantığını alıntılarla aktaralım:

"Sağ ve 'sol' oportünizm, 'eleştiri ve tartışma özgürlüğü' altında, yer, zaman ve konuların içeriğine bakmaksızın sürekli tartışma açmak ister ve bunları parti dışına taşır. Böylece partinin birliğini tehlikeye düşürmüş olur."

Bir kez bu, sağ ve sol oportünizmin genellenmesi değil, tabanda çıkan oportünizmin genellenmesidir. Oportünizm üst yönetimde egemense, tam tersine, yer, zaman ve konuların içeriğine bakmaksızın karşılıklı tartışmayı bastırmak, yalnızca kendi görüşlerini yayarak doğru görüşleri savunanları parti dışına taşımak da isteyebilir. Partinin birliğini bu kez de merkezîyetçilik, "yayınların merkezi denetimi" adına tehlikeye düşürür. Ve İzmir İl Komitesi'ni de "disiplin" ninnisiyle Lenincilere karşı tasfiyede ve saldırıda kendine ortak eder! İzmir İl Komitesi, yeni tip partide oportünizmden söz ediyor ama tepeye egemenliğini olanak dışı bırakmış!

Devam edelim. Yukarıda aktardığımızın hemen ardından, "böylesi bir durumda" yani tabanda çıkan oportünizmin parti birliğini tehlikeye düşürmesi durumunda teksir şu yolu öneriyor:

"Parti varlığını korumak ve ilkelerini yaşama geçirmek zorundadır. Parti varlığına karşı yapılan saldırılara karşı hoşgörülü değil, bunları püskürten bir tutum içine girer. Parti 'eleştiri ve tartışma özgürlüğü' altında kendisine yöneltilen saldırılara ilkesel tutum takınarak kendisini güçlendiren eleştiri ile, yıpratıcı eleştiriye birbirinden ayırır. Partiyi güçlendiren ve zayıflatan eleştiriye Lenin şöyle belirtmiştir: 'Partiye uygun olanla aykırı olan arasındaki sınırın saptanması için parti programı vardır, partinin taktik kararları ve tüzüğü vardır.'" (Lenin, *İşçi Sınıfı Partileri Üzerine*, s.257)

Ardından bunlara uymayanlar atılır deniyor.

Baştan başlayalım. Bir kez tabanda oportünizm çıkmış ve birliği tehlikeye düşürüyorsa, "yaşama geçirilecek ilke" açık tartışmadır. Açık tartışma olmadan oportünizm sergilenemez. Haydi diyelim kapalı kapılar ardında üyelere sergilendi. Ama açıkça sergilenmeden atılırsa parti dışında güç toplayabilir. Lenin nasıl parti temizliğini yığınlara danışarak yapıyordu, aynen öyle oportünizme karşı açık ideolojik savaş da gereklidir. İlkesel tutum budur.

İkincisi, "ilkesel tutum"dan söz ediliyor ama açık tartışma yok. Bunun yanısıra, "püskürtücü tutum" sözü

geçiyor ve tüm fikir en sonunda atılmaya varıyor. İşte İzmir İl Komitesi likidasyona, tasfiyeye ve hatta Lenincilere fiziksel saldırıya ortaklığına bu yoldan gerekçe bulmaya çalışıyor.

Üçüncüsü, oportünizm hep tabanda çıkar diye veri alındığı için parti varlığını korumak, parti yönetimini korumakla özdeş tutuluyor. Peki ya tepede çıkarsa tabanın "püskürtücü tutumu" ne olacak? Bu yok.

Dördüncüsü, gelelim yapıcı ve yıkıcı eleştiriye. Bir soruyla, program konusu açılabilir. Bir partinin programı Leninci değilse, eklektikse ve bu nedenle bölünme tohumlarını içinde taşıyorsa onu eleştirmek mi, yoksa eleştiriye yıkıcı demek mi daha yapıcıdır? Eleştirmek daha yapıcıdır: Lenin programdan, taktik kararlarından, tüzükten söz ediyor ama bunların doğru ideolojik temelde olduğunu veri sayarak konuşuyor. TKP'nin programı için Lenin'in sözlerini kullanmak, Lenin alıntılarında oportünizmin incir yaprağı işlevi gördürmektir. Ayrıca alıntıda Lenin Program eleştirilmez demiyor. "Sınırı saptamak için program vardır" diyor. Bu demektir ki programa bir eleştiri yöneldi mi bakacaksın daha ileri mi geri mi götürüyor diye. İleri götürüyorsa alacaksın, yoksa yıkıcı eleştiri olduğunu anlayacaksın.

Ya açık tartışma ya entrika

"Program eleştirilmez" konusuyla bağlı olarak, şimdi düpedüz bir Lenin çarpıtmasına gelelim.

Teksirde şöyle deniyor:

"Sağ ve 'sol' oportünistler, Leninci 'eleştiri tartışma' özgürlüğünü çarpıtıp, bu hakkı parti disiplinsizliklerine 'gerekçe' yapmaya kalkarak her konu üstünde tartışma açmaya kalkarlar. Oysa bu konuda RKP(B) 10.Kongresi, ... diyerek üyelerin yapması gereken ödev ve haklarını belirtirken, yine *'Partinin genel çizgisinin her türlü tahlili ya da pratik deneyimin değerlendirilmesi, kararların uygulanmasının denetimi yanlışların düzeltilmesine ilişkin yöntemlerin incelenmesi vb. herhangi bir 'taban' üzerinde ya da benzer biçimde oluşan durumlarda önceden asla tartışılmaz: tersine bunlar yalnızca tüm parti üyelerinin işlemine iletilir ve yalnız buradan geçilir.'* (agy, s.411-412) (abç) kararını almıştır. Görüldüğü gibi, partinin programı, kararları ve tüzüğü üzerinde kimse — parti organları içinde olsa bile — kendiliğinden tartışma açamaz. Bu konular üzerindeki tartışmayı MK açar ve güdümlü olarak tüm parti organlarında belli bir süreyi kapsayacak şekilde başlatır. Program, kararlar ve tüzük dışında, parti üyeleri partinin genel politikasını, çalışmalarını ve savaşımını, bunlarla ilgili görüşlerini, eleştiri ve önerilerini parti organları içerisinde ve yayınlarında özgürce dile getirirler."

Sonundan başlayalım.

Bir kez, "program, kararlar ve tüzük dışında partinin genel politikasına ilişkin eleştirilerin" TKP merkez organında "özgürce dile" getirilmesi yoktur. *İşçinin Sesi*, son çıkmaya başlamadan gönderilen yazılar, eleştiriler *basılmadı*. İzmir İl Komitesi'nin önce yönetimden bunun hesabını sorması gerekir! Ayrıca Veli Dursun yoldaşın *Açık Mektubu*, TKP yönetiminin organlarda bile eleştirinin özgürce dile getirilmesini yasakladığını kanıtıyor. İşte İzmir İl Komitesi'ne bir hesap sorma olanağı daha!

Önce TKP Politbürosu'nu bu konularda "özgürce eleştiren" bir yazıyı göndersinler. Basılmazsa, bir teksir de bunlara karşı yayınlasınlar. Görelim.

Demek ki *İşçinin Sesi* 'eleştiri-tartışma' özgürlüğünü çarpıtmıyor. Yoluyla yordamıyla yürütmek istedi ama TKP yönetiminin *Atılım* üzerindeki fraksiyoncu mülkiyeti sonucunda, *İşçinin Sesi*'nde görüşlerini dile getirmek zorunda kaldı. Teksirin bize yönelttiği çarpıtma suçlamasından geriye kalan programın eleştirisi oluyor.

Lenin alıntısından sonra, teksir, "görüldüğü gibi program eleştirilmez" diyor. Lenin alıntıda öyle birşey demiyor. Lenin'in ağzına söz veriliyor ve hem Lenin, hem 10.Kongre çarpıtılıyor.

Lenin daha 1914'de, "doğaldır ki, Parti yayıncılarına programı eleştirme hakkını tanımamak kimsenin aklına bile gelmez" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, Ing. basım, c.20, s.446) diyor. 10.Kongre'de ise şöyle diyor:

"Programı onaylayan ve Partinin yüce organı olan Kongre adına şöyle demeliyiz: biz Programın şu anlamı taşıdığını anlıyoruz. Bu, yineliyorum, teorik tartışmayı kısa kesmez. Programı değiştirme önerileri yapılabilir. Kimse bunu yasaklanmasını önermiyor." (Lenin agy, c.32, s.253)

Teksir program, tüzük ve kararlar örgütlü eleştirilir diyor. Biz buna karşı değiliz. Ancak önce TKP yönetiminin eleştiriye tartışmaya karşı tutumu eleştirilmelidir ki tartışmayı örgütleyebilsin!

Sonuç olarak bu teksir, tartışma eleştiri hakkı geveliyor, bir sürü "ama"larla bu hakkı kuşa çeviriyor ve *İşçinin Sesi*'ni haksız çıkarmaya çalışıyor. Oportünizmin savunusunu yapıyor.

Bu teksirle TKP yönetimi arasında fark vardır. Ama İzmir İl Komitesi'nin *İşçinin Sesi*'ne takındığı tutum karşısında TKP yönetimi hemen bir "düzeltme" yayınladı.

Atılım aralık sayısında, şöyle bir cümle vardı: "Her parti üyesinin, parti içinde karar alınmadığı sürece parti politikasının sorunlarını tartışmaya hakkı yoktur."

Bu İzmir teksiriyle ters düştü.

Ocak sayısında yayınlanan düzeltme ile "yoktur" "vardır" yapıldı. Bunun da dizgi yanlışlığı olduğu söylendi. Dizgi değil denge yanlışlığıdır. İnsanlar aptal değil. Aslı "vardır" olsaydı o cümle tümüyle öyle olmazdı. "Parti içinde karar alınmadığı sürece" denmezdi, de örneğin "parti içinde karar alınmadan da", "alınmasa bile" gibi söylenirdi.

Komünist partisinde açık tartışmaya yer vardır ama entrikaya yer yoktur ve olmayacaktır!

II. Leninci disiplin anlayışı

Leninci disiplin: "Açık tartışma eylemde birlik" demektir

Oportünistler, Leninci disiplinin en temel ilkesini, Lenin'in polemiklerde kullandığı bir sav düzeyine indirdiler. Lenin'i de kendileri gibi Makyavelist sanıyorlar. Polemikte dediğiyle, düşündükleri aynı olmayabilir! Kendileri gibi Lenin'de polemik yaparken yalan ya da ağzına geleni söyler!

Böyle değil. "Açık tartışma, eylemde birlik" parti disiplini anlayışı-

sının temel ilkesidir. Bu ilkeyi Lenin, ilk, 2.Kongre sonrasında Bolşevikler parti yönetiminde ağırlıktayken kullandı. Menşevikler merkezîyetçiliğe uymuyorlardı. Verilen görevleri reddediyorlardı. Lenin onlara bunu yapmalarını, görüş farklılıklarını yüzünden bunu yapıyorlarsa, görüşlerini savunmalarını söyledi. Yani bizim oportünistlerimizin sandığı gibi Lenin: Menşevikler yönetiminde ağırlık kazanınca, ayakta durabilmek için açık tartışma diye bir "polemik" konusu yaratmadı.

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesine karşı çıkmak, hem ideolojik plüralizm, hem örgütsel bölücülük demektir. Parti çok çeşitli insanlardan oluşur. Çeşitli konularda ayrı görüşlerin çıkmayaacağı düşünmek idealizm olur. Özellikle sınıf savaşını doğrudan ilgilendiren farklı görüş tarafından ikna ile öğütülmesi gereklidir. Bu da açık tartışmayla olur. Çeşitli görüşler öğütülmeden, partide bir ideolojik birlikten söz edilemez. Farklı görüşler açıkta ya da derinde durur ve sürekli eylemi etkiler, merkezîyetçiliği zayıflatır. Bilinçli merkezîyetçilik doğruya inanca dayanır. Herkesin kendine göre "doğru"su olursa, bu davranışları da farklılaştırır ve örgütü böler.

Stalin, "ilkede orta yol siyaseti çürüten (gücünü yitiren) yozlaşan partilerin siyasetidir" diyor. (Stalin, *Toplu Yapıtlar*, c.9, s.5) TKP'nin 1973-1979 arasında geçirdiği deneyim, bu sözün ne denli doğru olduğunu gösterdi. 1973 atılımını gerçekleştiren güçler, aralarındaki dengeye göre ideolojik çizgileri, değişik görüşleri birlikte yansıtan belgeler hazırladılar. İşte bu ilkede orta yol siyasetiydi. Ve kaçınılmaz olarak partiyi yozlaştırdı. 1979'da sorunların açığa çıkması, en hırçın dille tartışıldığı sırada bile, önceki suskunluktan sonra daha yapıcı, çok daha sağlıklıdır.

Açık tartışma-eylemde birlik her koşula göre uygulanabilecek bir ilkedir. İlke oluşu bu genelliğiyle bağlıdır. Fikir ayrılıkları varsa, bunların giderilmesini ve bu süreçte partinin dağılmamasını sağlar. Sonunda doğrunun güçlenmesini ve eylemde birliği pekiştirmesini sağlar. Yoksa fikir ayrılıkları temelinde fraksiyonlar doğar. Açık tartışma eylemde birlik ilkesi fraksiyonların doğmasına engeldir.

Fikir ayrılıkları çok derinse ve eylemde birliği olanaksız kılıyorsa fraksiyonların doğması kaçınılmazdır. Bolşeviklerin bir süre fraksiyon olmalarının bir nedeni de budur. Bolşevikler fraksiyonların iyi olduğunu düşünmüyorlardı, bu anlamda fraksiyoncu değillerdi. Ama ilkelerin de can alıcı önemi vardı ve ödün verilemezdi.

Fraksiyonlar doğmuşsa açık tartışma eylemde birlik ilkesi zaman içinde ikiye bölünerek işler. Açık tartışma açılır. Hangi fraksiyonun doğru olduğunun ortaya çıkmasını sağlayan bir süreç işler. Bu yoldan ve canlı bir kongreyle oluşan karar, eylemde birliğin ilkelerini yeniden saptar. Bundan sonra fraksiyonu sürdüren çeker gider ya da atılır. Ama, açık tartışma eylemde birlik ilkesi, fraksiyonlar çıkar çıkmaz bir bölünmeyi engelleyerek, parti tabanının ilkesel kararına başvurarak yine yapıcı bir rol oynar.

Açık tartışma eylemde birlik ilkesini fraksiyonculukla eşit göstermek saçmadır. Tam tersine fraksiyoncu-

luğu hem engeller, hem de çıkmışsa giderir, çözer. Bu ilke yapıcıdır.

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesini örgütlü tartışmaya ters düşürmek de saçmadır. Örgütlü tartışma, birlik içinde açık tartışma demektir. İlkenin örgütlü uygulanışı demektir. İlkeyi yadsıyan bir anlayış örgütlü tartışma örgütleyemez. Bu nedenle de ben açık tartışmaya karşıyım ama örgütlü tartışmadan yanayım diyen bir mantık demagojidir. Tartışmaya karşı olmanın kılıfıdır.

Örgütlü tartışma açık tartışma hakkının kullanılış biçimidir. Bu hakkın kullanımı, tabanın yönetime bir yetki devridir. Yönetim yetkiyi kötüye kullanırsa, ya da kullanması gerektiği halde kullanmazsa açık tartışma herkesin en doğal hakkıdır.

“Açık tartışma-eylemde birlik” bir taktik değildir. Çeşitli taktik içerikler kazanabilir. Silahla barış da korunabilir, devrim de yapılabilir, karşı-devrimci baskı da uygulanabilir. Biz nasıl silaha ilkesel olarak karşı değilseniz, açık tartışma eylemde birlik ilkesine de karşı değiliz. Bu ilkenin doğru ya da yanlış kullanımının sınırı ise, aynen silah gibi devrimci çıkardır.

10. Kongre

10.Kongre’yi değerlendirmenin en doğru yolu, kendi ruhu içinde, önce-sindeki gelişmelerle birlikte değerlendirmektir. Biz çok kısa bazı yönlerine değineceğiz.

10.Kongre 1921’deydi. 1917-1921 arasında Sovyet Rusya iç dış çok çeşitli, dev düşmanlarla savaştı. İşçilerin, yoksul köylülerin büyük özveriyle Bolşevik Partisi’nin bu özveriyi deliğinden çıkartan, patlatan doğru siyasetiyle Sovyet Rusya kazandı.

1920’de iç savaş bitti. Ama ekonomi yıkım içindeydi. Savaş komünizmi siyaseti artık köylüler arasında hoşnutsuzluk yaratıyordu. Sınıf düşmanları tetikteydi. Sorunlar büyüktü ve proletarya diktatörlüğü tehlikedeydi. Parti bunları çözmekle karşı karşıyaydı.

Bu sorunların çözümü ise hiçbir kitapta yoktu. Lenin şöyle diyor:

“Sosyalist program hakkında kitap bilgileri temelinde tartıştığımız günler ... geride kaldı. Bugün sosyalizm ancak deneyim temelinde tartışılabilir.” (Lenin, *agy*, c.27, s.514)

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesinin sınırı devrimci çıkardır. Devrimci çıkar da, devrim sonrasında şunu gerektiriyordu: Komünizmin genel ilkeleri çerçevesinde, pratiğe ilişkin sorunların çözümüne yönelik tartışma. Lenin 10.Kongre’nin hemen öncesinde bunu şu sözlerle dile getiriyor:

“Doğal olarak, (özellikle kongre öncesinde) çeşitli gurupların bloklar oluşturmalarına (hatta oy avcılığına çıkmasına da) rahatlıkla izin verilebilir. Ancak bu komünizm çerçevesi içinde (sendikalizm değil) ve alay konusu olunmayacak biçimde yapılmalıdır.” (Lenin, *agy*, c.32, s.52)

Bu anlayışla Lenin 10.Kongre’de hep somut eleştiri diye vurguluyor. Ama karşı taraflar, hem somut eleştiri getirmiyorlar, hem de komünizmin genel çerçevesi dışına düşüyorlar. Lenin’in bazı tartışmalara “lüks” demesini bu biçimde anlamak gerekir. Lenin açık tartışmayı devrimci çı-

karla sınırlıyor.

Lenin tartışmayı devrimci çıkarla sınırlarken bile açılmışsa bastırıyor. “İşçi Muhalefeti”nin broşürü için, “yoldaşlar bu broşürü okumanız için yalvarırım” diyor. (Lenin, *agy*, c.32, s.203) Toplatmak, yasaklamak gibi yöntemler yok, yenmek var.

Lenin 10.Kongre’de sürekli açık tartışma-eylemde birlik ilkesini dile getiriyor. Hem somut sorunları açısından, hem de şu açıdan: İşçi çıkış her sapma açığa çıkarılıp tartışılmalıdır. “Ama teorik tartışma birşey. Partinin siyasal hattı — siyasal savaşım başka birşey. Tartışma kulübü değiliz” diyor. (Lenin, *agy*, s.32, s.252) Açık tartışma, eylemde birlik diyor. Programın bile tartışılabilirliğini söylüyor. “Gerekli taktik dayanışma ve birlik ile gerekli tartışma özgürlüğünün bağlaştırılması”ndan söz ediyor. (Lenin, *agy*, c.32, s.255)

Lenin 10.Kongre’de açık tartışmayı fraksiyonculuğa karşı bir önlem olarak ileri sürüyor. Fraksiyonculukla savaşıyor. Bu savaş yeni değildir. Daha 1914’de Lenin “fraksiyonculuk gerçekten sapmadır” diyordu. (Lenin, *agy*, c.20, s.329) Bunu 10.Kongre’de daha da vurguluyor. Eleştirecekseniz işte organlar, işte olanaklar diyor. Tartışacaksanız işte çözüm bekleyen sorunlar diyor. Eylemde birliği bozmayın, kendi içinizde örgütlenmeyin, buna gerek yok diyor. Platformlara ancak ciddi ayrılıklar varsa izin verileceğini söylüyor. Parti kongrelerinde platforma göre liste çıkarma hakkının yine de kaldırılamayacağını söylüyor.

Lenin, 10.Kongre’de açık tartışma-eylemde birlik ilkesini sorguya çekmiyor. Tam tersine o günkü koşullarda doğru uygulamak için çabalıyor.

Açık tartışma eylemde birlik sosyalist toplumun da Leninci disiplin anlayışıdır

Oportünistler, Yürükoğlu yoldaşımızın, disiplin anlayışını Osmanlı feodal geleneklerden türettiğini ileri sürdüler. Bu yanıt vermeye bile değmez bir yalandır. Ancak işin önemli yanı, oportünistlerin kendi disiplin anlayışları kapitalist bir nitelik taşıyor. Bunu adım adım göstereceğiz.

Proletarya üretimdeki yeri gereği disiplindir. Bu ne demektir?

Lenin şöyle diyor:

“Büyük ölçekli makina endüstrisi ... mutlak ve kesin irade birliği ister. Bu irade birliği yüzlerce, binlerce, onbinlerce kişinin birleşik emeğini yönlendirir.” (Lenin, *agy*, c.30, s.475)

Yani, proletarya üretimdeki yeri gereği disiplindir demek, fabrikanın nesnel olarak sağladığı irade birliğinden söz etmektir. İşçi adam belli saatte işinde olur, işini belli bir düzen içinde yapar. Bunu yapmazsa fabrika üretimine katılamaz. Fabrika nesnel olarak bunu gerektiriyor.

İşte proletaryanın üretimde uyması gereken ve yaşamına işleyen bu düzen, onun sınıf savaşımında, örgütlenmesinde de yansır. Proletarya, irade birliği içinde, örgütlü, planlı davranır.

Fabrika üretimi, hangi toplumsal düzende olursa olsun işçiye bunu aşlar. Bu işin bir yönüdür.

İşin bir de toplumsal düzenle bağlı yönü vardır. Kapitalizm altında fab-

rika işçisi, üretimdeki yeri gereği örgütlüdür, disiplindir. Ama bunun yanı sıra da, kapitalistten kaynaklanan bir disiplinin etkisi altındadır. Kapitalist toplumda sermayenin disiplini egemendir. Bu disiplin de açlık tehdidine dayanan disiplindir.

Kapitalist toplumda proletaryada iki özellik birliktedir. Toplumsal düzenden bağımsız olarak, proletaryanın üretimdeki yerinden doğan disiplinlilik. Ve kapitalistin kendi çıkarı için tüm toplumda kurduğu disiplinin etkileri.

İşçi sınıfının öncü partisinin disiplini, proletaryanın yukarıdaki özelliklerinin birincisi temelinde, ikinci özelliğe karşı bir disiplin anlayışı üzerinde kuruludur. Açık tartışma eylemde birlik. Eylemde birlik, proletaryanın üretimdeki yeri gereği taşıdığı özelliğe dayanır. Açık tartışma ise kapitalizmin açlık tehdidine dayanan disipline karşı, bilinci, doğruluğu, ilkeselliği getirir. Ne yaptığını, neyi ne için yaptığını bilen gelişkin kafayı getirir. Proletaryanın insiyatini açar. İkisi birlikte, anlamı kavranmış, doğruluğuna inanılmış eylemde birliği içeren parti disiplini oluşturur.

Kapitalist toplumda, komünist partisinin disiplini ileri bir disiplindir. Parti, büyük ölçekli üretimin nesnel temelinde, kapitalizmin toplumsal disiplininden çok daha ileri bir disiplin kurar. Ancak böyle bir disiplinle devrim yapabilir. Proleter yığınlarının devrimci enerjisini ancak böyle bir disiplin anlayışı harekete geçirebilir.

Devrimden sonra, sosyalizm kuruluşunda, açık tartışma-eylemde birlik ilkesi proletarya diktatörlüğünün işçiler emekçiler için geçerli olan disiplin anlayışıdır. Düşman sınıfları dışlar. Onlar için diktatörlüktür. Düşman sınıfların yok olmasıyla, sosyalist toplumun kurulması ve güçlenmesiyle birlikte “açık tartışma eylemde birlik” ilkesi tüm topluma egemen disiplin anlayışı olur.

Bu dediklerimizi Sovyetlerin tarihinden ve bugününden de izlemek olanaklıdır. Örneğin, en son 3 aralık 1979’da *Pravda* başyazısında “yığın haberleşme araçları, halkın iş ve savaşımının büyüklüğü derin, canlı ve etkin bir biçimde yansıtmaya, insiyatifi ve ilerici yöntemleri coşkuyla desteklemeye, eksikleri şiddetle eleştirmeye ve giderilmesine yardımcı olmaya” çağırıldı. Eksiklerin açık eleştirisi söz konusudur.

1980, 10.planın son yılıdır. Bu nedenle 1980’e girerken planın geçen dört yılının değerlendirilmeleri yapıldı. Kasım’da toplanan SBKP MK Plenumu, eksikliklerin açıkça eleştirisini yaptı. Novosti şöyle diyor: “Parti bu soruna içten ve açık bir yaklaşımı, sorunlarımızı çözmede ve karşılaştığımız güçlüklerin üstesinden gelmede önemli bir koşul sayar.” SBKP içten ve açık yaklaşım diyor ve uyguluyor.

Açık tartışma Sovyetler’de yürüyor. Örneğin, 20 aralık 1979’da Sovyet Rusya dergisinde Goncharov yoldaş, Yugoslav *Barba* gazetesine açık eleştiri yöneltiyor. *Pravda*, SBKP’nin kasım plenumundan söz ederken şöyle diyor: “Plenum, tartışmakta olan sorunlar üzerinde bir karar aldı. Tartışma basında da yayınlanmıştı.”

Oportünistlere göre, Lenin devrimden önce, özellikle menşevikler varken polemik için açık tartışma eylemde birlik dedi! Hayır Lenin şöyle diyordu:

“Biz, disiplinin önemini ve bu kavramın işçi sınıfı partisinde nasıl anlaşılması gerektiğini defalarca belirttik. Disiplini eylemde birliği, tartışma özgürlüğü, ve eleştiri olarak tanımladık.

“Ancak böyle bir disiplin ileri sınıfın demokratik partisine yaraşır bir disiplindir. İşçi sınıfının gücü örgütlenmede yatar. Yığınlar örgütlenmemişse proletarya hiçbir şeydir. Örgütlüyse herşeydir. Örgüt demek, eylem birliği, pratik uygulamada birlik demektir. Fakat her eylem ancak hareketi geriye değil ileri itmeye, proletaryayı ideolojik olarak geriletmeye, yozlaştırmaya ve zayıflatmaya değil birleştirmeye, ilerletmeye yaradığı için ve bunu yaptığı sürece değerlidir. İlkeler üzerine kurulmamış örgüt anlamsızdır ve pratikte işçileri egemen burjuvazinin zavallı bir kuyruğu haline getirir. Bu yüzden *proletarya tartışma ve eleştiri özgürlüğü olmayan eylem birliği ta nımaz*.” (Lenin, *agy*, c.11, s.321)(abç)

Devrim sonrasında ise aynı anlayışı tüm proleter yığınlara aşıyor. Bu anlayışın oturması için çabalıyor. Şöyle diyor:

“Her yeni toplum düzeni insanlar arası yeni ilişkiler, yeni bir disiplin ister. Bir zamanlar feodal disiplin olmadan ekonomik yaşam olanaksızdı. O zamanlar yalnız bir disiplin vardı: Kamçı disiplini. Kapitalistlerin yönetimi sırasında disiplin gücü aklıktı. Şimdi ise, Sovyet devrimiyle, sosyalist devrimin başlamasıyla disiplin yeni ilkeler üzerinde kurulmaktadır. İşçilerin ve yoksul köylülerin örgütlenme gücüne inanan bir disiplin, yoldaşlık ilişkisinde bir disiplin, sapına dek karşılıklı saygıya dayanan bir disiplin, savaşımında bağımsızlığa ve girişkenliğe dayanan bir disiplin.” (Lenin, *agy*, c.27, s.515)

Lenin başka bir yerde yine yeni disiplinden söz ederken, belirleyici olan işçi sınıfının sınıf bilinci ve kararlılığıdır der. Bir başka yerde ise şöyle der: “İşçilerin azgın, kaban, bentleri aşan, buhar seli gibi coşkun ‘açık toplantı’ demokrasilerini, çalışma sırasındaki çelik disiplinine, tek kişinin, Sovyet liderinin isteğine sorgusuz sualsiz boyun eymesine bağdaştırmayı öğrenmek zorundayız.” (Lenin, *agy*, c.30, s.476) Açık tartışma, eylemde işte çelik birlik!

Bizim oportünistlerimiz kendiliğindedir. Bu nedenle kapitalist toplumda var olanla yetinirler. Ve gerçekten de, savundukları disiplin anlayışında eylemde birlik vardır ama bu bilince değil partiden atma tehdidine dayanır. Atılım korkusuna dayanır.

Sonra, yıllarca sendikalarda işçilere örgütlülük, planlılık nutukları çektiler. Bunlar işçide vardır. Yapılması gereken bunun sınıf bilinciyle, doğru ideolojiyle birleştirilmesidir. Oysa açalım H.Erdal’ın, Ö.Sağlam’ın yazılarını, öznel öge diye sürekli örgütlülük, planlılıktan söz ederler. Bilincin değil kendisine “bilinç” sözüne bile rastlayamazsın. Kendisi kendiliğindedir. Kendinde yok ki nasıl bilinç versin.

Biz, oportünistlerin disiplin anlayışını yadsırken, eylemde birliği değil, bunun atılım tehdidine dayanan, bilince dayanmayan yönünü kaldırıp atıyoruz. Eylemde birlik anlayışını bilinçle, girişkenlikle bağlıyoruz. Ve bu anlayışla ileri toplum düzeninin, sosyalizmin de sözcülüğünü biz yapıyoruz.

Küçük burjuva hastalıklarına karşı uyanık olmak gerek

KOMÜNİSTLİK ZOR ZANAAT

Komünistler, parti üyeleri, yığın örgütlerinde sayısal olarak kuşkusuz azınlıktadırlar. Fakat onların direngenliği, sınıfsal bilinçleri, politik deneyleri, sınıf savaşının git gellerinde ayakta kalmaları çevrelerini sürekli etkileyecektir.

Can Kocadayı

Sınıf savaşının geliştiği, gerilediği, dinginleştiği dönemler olur. Sınıf savaşı hiçbir zaman dümdüz bir hat izlemez, git gellidir.

Sınıf savaşı yükseldiği dönemlerde, işçi sınıfının ideolojisi, değişik katmanlar, bu arada küçük burjuvalar üzerinde etki yapar. Onları işçi sınıfının saflarına çeker. Burjuva ideolojisinin etkisinden tam olarak kurtulamamış bu unsurlar daha uzun süre o ideolojinin taşıyıcılığı yaparlar.

Toplumdaki sınıfsal konumları onları sınıf savaşının git geli içinde dalgalandırır. Sağa ve sola yalpa vururlar. Bazen son derece atılgan ve radikal, bazan tam tersi, ürkek ve ikircimlidirler. Zor koşullarda yan çizmeye, cepheyi terk etmeye hazırdırlar.

Sınıf savaşının şu veya bu döneminde, şu veya bu düzeyde başarısızlık veya yenilgi durumunda paniğe kapılırlar. Devrim için yeniden saldırmak, yenilinen alanda o kapıları yeniden zorla-

mak onlara yabancısıdır. Maceradır.

Bunlar, devrimci dalganın kopardığı dönemde nasıl bu dalganın etkisiyle sürüklendilerse, dalganın geri çekilmesi durumunda da genellikle yerde kalır, kalkamazlar. Bir ayaklarını bir türlü alamadıkları burjuva ideolojisi onları kavrur, kendi yanına çeker.

Bu unsurlar işçi sınıfının disiplinini, sınıf savaşının kararlı çizgisini kabullenemez. Ayağını sürür.

Türkiye gibi, küçük üretimin yoğun ve dolayısıyla küçük burjuvazinin sayısal olarak kalabalık olduğu ülkelerdeki devrimci hareketlerde, bu tür bireylere ve guruplara diğer ülkelere oranla çok daha sık rastlanır.

Disiplinin önemi

Kararsız ve sallantılı küçük burjuva unsurların, aşırı devrimcilikten yıldınlığa, bir eğilimden diğerine geçişini, kapitalizmin dehşeti karşısında devrimleşmesini, yenilgi karşısında reformizme sarı-

lışını hep gördük.

Kuşkusuz, bu oradan oraya savrulma her zaman aynı koşullarda, aynı biçimlerde olmuyor. Her zaman yeniden, değişik ortamlarda, özgün biçimlerde, yeni yeni yön ve yöntemlerle ortaya çıkıyor. Bu da komünistlerin böyle unsurlara karşı her zaman tetikte durmalarını, yanlışlarını tekrarlamamaya son derece özen göstermelerini ve en önemlisi bunların yapı ve eğilimlerini, istemlerini yakından tanımalarını, bilmelerini zorunlu kılmaktadır.

İşçi sınıfının saflarına katılan veya onun savaşımının yükseldiği dönemlerde arkasından sürüklenen küçük burjuva unsurlar, kendi eğilimlerini, niteliklerini işçi sınıfının içinde yaymak isterler. Yer yer bunların yerettiği de olur.

Bu tür eğilimlerin yayılmasına, yer etmesine karşı direnmenin tek yolu işçi sınıfı partisinin saflarında olması gereken demir disiplin ve merkezi yönetimdir.

Bu eğilimleri taşıyanlar, toplumsal kökenlerinden gelen, o an görülemeyen, dikkat edilmeyen alışkanlıklarını çevrelerine yayarak, alışageldikleri ortamı kendileri bile farkına varmadan yaratmaya girişirler. Bu durum onlar için son derece doğal ve sıradandır.

İşte bu ortam, işçi sınıfına yabancı ve sonuçta, hiç de öngürülemeyen, gerçekten tehlikeli birçok durumun ortaya çıkmasına ve yeşermesine elverişli tohumların atılabileceği ortamdır.

Bu ortama adapte olmak, yayılan küçük burjuva eğilimlerinin, alışkanlıklarının önemini, tehlikesini kavrayamamak, disiplini sürdürmek, aslında bu unsurlara yardım etmekten, onlara elverişli ortamı hazırlamaktan başka bir anlam taşımaz.

Küçük burjuvanın sırtında yumurta küfesi yoktur. Kendi yarattığı laçka ortamda sürdürülen götürü çalışmanın sonuçta kaçınılmaz başarısızlığından da rahatsızlık duymaz. Suçu başkasına atar. Aradan sıyrılmaya çalışır.

Sabırla düzeltmek

Buraya kadar söylediklerimizden sonra işçi sınıfı devrimcileri, komünistler bu unsurlarla birlikte olamazlar, öyleyse onlarla birlikte hiçbir çalışmaya girmemeli, onları kendilerinden uzak tutmalıdır diye bir yargıya varmak da en az küçük burjuva eğilimler kadar yanlıştır. Küçük burjuvalara karşı takınılacak tavır konusunda Lenin şöyle diyor:

"Bunlar ancak çok uzun, yavaş ve dikkatli örgütsel çalışma yoluyla değiştirilebilirler ve yeniden eğitilebilirler (ve öyle yapmak da gerekir)." (Lenin 'Sol' Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, Sol Yayınları, s.40)

Özellikle demokratik yığın örgütlerinde, legal derneklere çalışan, görev alanları böylesi yerler olan komünistler çalışmalarında değindiğimiz tutumlarla, kişilerle sık sık karşılaşmak durumunda kalırlar.

Demokratik yığın örgütleri, dernekler insan faktörü açısından karmaşık bir yapıya sahiptir. Çeşitli inançlar taşıyan, sıkı dokulu bir inanç birliği olmayan insanların oluşturduğu bu tür örgütler, toplumsal çalkantılardan, koşulların iyileşmesi veya kötüye gitmesi gibi durumlardan çok çabuk etkilenirler, dalgalanırlar. Gün olur binlerce insanı sürüklerler, gün olur onlarca insanı bulamazlar. Görevi savsaklama, kaçma, özel sorunları öne çıkartıp mazeret uydurma, dedikodu vb. bu tür örgütlerde oldukça sık görülen eğilimlerdir.

Yığın örgütlerinde çalışma sabırlı olmayı gerektirir. Küçük burjuva unsurların yalpalamalarının, git gelli tavırlarının yarattığı laçka ortamı ters çevirmek, orayı verimli, düzgün çalışır duruma getirmek ve bu doğrultuda tutmak da komünistlerin görevidir.

Bu bir yerde iğneyle kuyu kazmak diye de yorumlanabilecek bir durumdur. Fakat aynı zamanda, komünistler yığınlarla bağ kurabilecekleri, onları işçi sınıfının devrimci politikasına kazanabilecekleri her yerde çalışmak, her olanaktan sonuna kadar yararlanmak zorundadırlar.

Politik çalışmaya ağırlık

Yığın örgütlerinde çalışan parti hücreleri, o yığın örgütünde ortaya çıkan çalkalanmaları, küçük burjuva eğilimlerin yayılmasını engellemek, en aza indirmek için sürekli olarak politik ajitasyon, propaganda ve politik çalışmaya ağırlık vermelidirler. Çevrelerini kendi iş yerlerinde, bölgelerinde aynı türden çalışmaya itmeli, her zaman, her

koşulda politik çalışmayı öne çıkarmalıdırlar.

Komünistler, parti üyeleri, yığın örgütlerinde sayısal olarak kuşkusuz azınlıktadırlar. Fakat onların direngenliği, sınıfsal bilinçleri, politik deneyleri, sınıf savaşının git gellerinde ayakta kalmaları çevrelerini sürekli etkileyecektir.

Tersine etkilenmeye, yani, parti üyelerinin yığın örgütünün karmaşık yapısından, küçük burjuva unsurların yarattığı laçka ortamdaki etkilenmelerine, vurdum duymazlığı vb. partiye taşımalarına kesinlikle izin verilmemeli, buna engel olunmalıdır.

Lenin yığın örgütlerinde çalışan komünistler için şöyle diyor:

"Partinin Sosyal-Demokrat (Komünist—İ.S.) iki ya da üç üyesi dahi, amorf benzeri bir yasal örgüt içinde batıp yok olmaktan sakınabilecekler, her koşul altında, her durumda parti çizgisini izleyebilecekler, çevrenin kendilerini yutmasına izin vermedikleri gibi, tüm parti ruhuyla kendi çevrelerini etkileyebileceklerdir." (Lenin Tasfiyecilik Üzerine Sol Yayınları, s.36-37)

Komünistler daha da zor günlere, daha da fazla özverinin gerekeceği günlere yürürken, bu yürüyüşün tek başlarına olmaması gerektiğini kuşkusuz biliyorlar. Bizimle gelmek isteyen bizim safımızda durur, birlikte yürür. Bu yürüyüşte geri kalan da olacaktır. Geride kalmak isteyenleri yanımızda, safımızda tutmak için onlara verecek hiçbir şeyimiz yok. O zor günlere, çok daha fazla özveri gerektirecek günlere yürürken, daha şimdiden bizden ayrılanlar, elimizi bırakanlar aslında bize son yardımlarını da yapmış oluyorlar.

Taarruzu 7 Kasım'da bitireceğiz

Yoldaşlar, Partimiz ve onun bitmez tükenmez kaynağı işçi sınıfımız, tarihinin, özverili mücadelelerle dolu yeni bir dönemecine yaklaşıyor.

Türkiye'de devrimci Marksizmin, işçi sınıfı sosyalizminin, çağdaş menşevizmden ve resmi kalıntılarından arındığı bir dönem bu. Dünyada Leninci uyanışın yeniden başladığı, gölgesi sovyet iktidarına düşmüş yeni Plahanofların, Kautskilerin, Bernştaynların dünyanın dört bir bucağındaki devrimci odaklar tarafından sorgulanmaya başladığı bir dönem bu.

Emperyalizmin ve kapitalizmin derinleşerek gelişen krizi, dünyada devrimci kavganın ağırlığını Ortadoğu'ya Türkiye'ye ve Latin ülkelerine taşıyor.

Türkiye işçi sınıfı yalnız sezgileriyle değil, yükselen bilgisiyile, gelişen devrimci bilinciyle ağır ağır tarihsel görevine hazırlanı-

yor. İlegal ve özgür TKP'mizin neferleri olarak bizler görev alanlarımızda bu bereketli sınıfın tüm devrimci kurmaylarını tüm partimiz saflarında birlikte mücadeleye, özveriye ve birliğe çağırıyoruz. Biz de geleneksel Özveri Taarruzumuzda olanaklarımızı sonuna kadar kullanıyor, fiziksel, moral, düşsel kapasitemizi zorluyoruz. Bu nedenle bu yıl yürüttüğümüz taarruzun, en özverili Bolşevik Sovyet proletaryasına layık yoldaşlar olma yolunda ilerlediğimiz bir simgesi olarak Ekim Devrimi'nin 72. yıl dönümüne kadar uzatılmasını öneriyoruz. Ayrıca Türkiye proletaryasının katlanarak büyüyen özverisini, enternasyonalci ve devrimci ruhunu daha iyi anlatmak için Özveri Taarruzunun her yıl bir gelenek olarak 7 Kasım'da eylemlerle, coşkulu toplantılarla kutlanmasını öneriyoruz.

TKP İstanbul... örgütü

Evren İngiltere'de işçilerden, emekçilerden yediği şamarın acısını unutamadan bir de Almanya'da şamar yedi

İşçiler faşist Evren'i lanetle protesto ettiler

Konsolosluk faşist Evren'i karşılama törenine getirecek insan bulamadı. Konsoloslugu tamamen boşalttı. Diğer ülkelerdeki Türk konsolosluklarından insanlar getirdiler. Batı Berlin Türk Konsoloslugu'nda yalnızca 4 kişi kalmıştı. Burada okulları tatil ettiler, çocukları zorla Evren'i karşılamaya getirdiler.

Batı Almanya'da yaşayan Türkiyeli işçiler, emekçiler 17-21 Ekim tarihleri arasında B. Almanya'yı ziyaret eden faşist Evren'i nefretle protesto ettiler.

Değerli yoldaşlar, Federal Almanya'da Evren'i protesto etmek amacıyla çeşitli sol örgütler tarafından kurulan bir platform Batı Berlin'de de kurulmaya çalışıldı. Biz de, yapılacak protesto eylemlerine ve eylem birliği toplantılarına katılma kararı aldık. Sözlerime bu platformun eylem birliği toplantılarını anlatarak başlamak istiyorum. Almanya çapında kurulan platformun ilkeleri burada bizlere dayatılmaya kalkıldı. Eylem birliği toplantıları kısır çatışmalara döndü. Herkes, biz daha iyi devrimciyiz diye tutturdu. Daha sonra, iki eylem birliği komitesi oluştu. Bu toplantılar sürecinde, biz kendi bildirimizi, afişimizi bastık. İş yapmak gerekliydi. Pazar yerlerinde fabrika önlerinde işçileri faşist Evren'i protesto eylemlerine çağıran bildirimlerimizi dağıttık. Sokakları afişlerle donattık.

Bildirimlerimiz işçiler tarafından okundu. Hele hele, yoğun olarak Türkiyeli işçilerin çalıştığı fabrikaların önünde, sabahın beşinde bildiri dağıtırken, işçilerden bazılarının, "helal olsun bu yiğitlere" demeleri, bildirimimizin kapışılması, okunması bizlere büyük sevinç verdi.

Eylemde birlik, ajitasyonda özgürlük anlayışından hareket ederek, görüşlerimizin propogandasını, yayın organımız *İşçinin Sesi*'nin satışını yaptık. Faşist Evreni lanetle protesto ettik.

Değerli yoldaşlar, TBKP'liler acınacak durumdaydılar. Son güne kadar herkes onları dışladı. Bizim çıkardığımız bildiri onları tamamen panige itti. Son gün, son eylemde gelip yürüyüşe katıldılar. O reformist istemlerini dile getirdiler. Kürtlere ayrı devlet kurma hakkını savunmayı, dil ve kültür özgürlüğünü savunmaları ve boyunlarına yazıp astıkları sloganlar hainliklerini belgeliyordu.

Biz PKK'lı arkadaşlarla beraber yürüdük. En militan kortej bizim kortejdi. Televizyon sempatanlarımızla röportaj yaptı.

Yoldaşlarımız, sempatanlarımız harıl harıl çalışarak, gür sesleriyle haykırarak faşist Evren'i protesto ediyor, yayın organımızı satıyorlardı. Yağcıların kortejine de girerek, almak isteyenlere gazetemizi sattılar, bildirimlerimizi dağıttılar. Resmilerin korteji ezik büzüktü.

Tabii ki SHP'liler ortalıkta yoktular. Saf kan burjuva olduklarını gösterdiler. Onların anti-faşistliğinin demokratlığının da şamata olduğu bir kere daha ortaya çıktı.

Bir olayı anlatmadan geçemeyeceğim yoldaşlar: Konsolosluk

faşist Evren'i karşılama törenine getirecek insan bulamadı. Konsoloslugu tamamen boşalttı. Diğer ülkelerdeki Türk konsolosluklarından insanlar getirdiler. Batı Berlin Türk Konsoloslugu'nda yalnızca 4 kişi kalmıştı. Burada okulları tatil ettiler, çocukları zorla Evren'i karşılamaya getirdiler.

Faşist Evren'i karşılamaya giden küçük bir çocuk şöyle diyordu: "Abicğim, bizi zorla getirdiler. Getiren din dersi hocası idi. Gözlerimize bakarak bize korku veriyordu. Alkışlayın diyerek bizlere devamlı bağırdı."

Burjuvazi ne kadar şamata yaparsa yapsın, onların açmazları, umutsuzlukları burada öyle güzel yansıyor ki, panik içindeydiler. İşçiler, emekçiler, devrimci öğrenciler Batı Berlin'de faşist Evren'i güzelce protesto edip Türkiye'ye gönderdiler. Türkiye'de de faşist Evren'in kovulacağı, günler uzak değildir. Türkiye işçi sınıfı emin adımlarla burjuvazinin üzerine yürüyor. Onlar zincirlerini kıra kıra getiriyorlar.

Faşist Evren ne kadar demagoji yaparsa yapsın, komünist partisi kurulmalıdır derse desin, partimiz, çanımız, TKP'miz alanlardadır. İşçi sınıfımızın bağırdadır.

Faşist Evren, biz seni kovaçağız her yerden!

Yoldaşça selamlarımla...

M. Barış, B. Berlin

Evren "komünist partisi kurulmalıdır" sözünün yanlış anlaşıldığını söylüyor

Yanlış anlayan kim?

Evren'in komünist partisi diye sözettiği TBKP'dir. Demek ki pazarlık son aşamaya geldi. Evren TBKP'ye "ulusal dayanışmasını" bir kez daha gösterdi.

Evren Almanya gezisinde "Türkiye'de komünist parti kurulmalıdır" dedi. Evren, bu sözünün üzerine geniş bir tartışma başlatıldığını görünce, "sözüm yanlış yorumlandı, ben, kurulursa yüzde

üçten, yüzde beşten fazla oy alamazlar, yüzde onluk seçim barajını bile aşamazlar demek istedim" dedi.

Evren'in hüsnü kuruntusuna bakın siz. Kim yanlış anladı ki

onu? Hiç merak etmesin, böyle konuştu diye komünist olduğunu falan zanneden yok. Hatta yukarıda söylediği hain nedenle bile olsa, gerçek bir komünist partisinin legal olarak kurulmasından yana olduğunu düşünen de yok. Bütün taraflar çok iyi anladı Evren'i.

Onun komünist partisi diye sözettiği TBKP'dir. Demek ki pazarlık son aşamaya geldi. Evren TBKP'ye "ulusal dayanışmasını" bir kez daha gösterdi. Zaten daha sonraki tartışmalar da açıkça gösterdi ki, tartışılan "ihtilalci komünistlere izin vermek" konusu değil. Yani komünistlere izin vermek sözkonusu değil. Komünist ihtilalcidir. İhtilalci olmayana komünist denmez.

Yağcılar'ın dönüşüyle başlayan oyunun son perdesi sahnede. Faşist Evren'in bu aşamadaki rolü "demokrasi havariliği".

Burjuvaziye yaranmak için her türlü ihaneti gözünü kırpmadan yapan Yağcılar "komünist parti kurulmalıdır" sesine hemen

yanıt verdiler. TBKP'nin yasal olarak kurulması için bazı burjuva kesimlerin önerdiği halk oylamasına "evet" dediklerini duyurdular. Ama bunun için eşit koşullarda tartışma açılmasından yana olduklarını belirttiler. Yani artık cezaevinden çıkartılmaları gerektiğini söylediler.

TBKP yönetimi hiç kimseyi darıltmamak için 141-142 ve 163. maddelerin hepsi de kalkmalıdır diyor. Böyle söylemelerinin anlaşılmayacak bir yanı yok. Onlar her kesimi ve herkesi demokrat gördüklerinden "demokrasi güçlerinin en geniş cephesini" oluşturmaya çalışıyorlar. Bu cephenin de ne için, kime karşı, kimlerle birlikte olduğu artık iyice açığa çıktı. Tüm gerici, burjuva yanlısı ve kapitalizm savunucularıyla birlikte ve işçilere, komünistlere, devrimcilere karşıdır.

Burjuvazi TBKP'yi açar. İşçi sınıfı da kendi partisi TKP'nin öncülüğünde devrimi yapar. Sonuçta bu düzenbazların tümünü tarihin çöplüğüne atar.

Yaklaşan devrimci durum burjuvazinin uykusunu kaçıyordu

Gündüzleri de korkmaya başladılar

İşçi sınıfımız geleceğin güzel günlerine hazırlanıyor. O, uyuz bayat sosyal demokratlar ve TBKP'li "yeni" ılık-sosyal demokratlarla birşey yapılamayacağını biliyor. Bunu ona hayatın dinamiği hergün grevlerde, toplantılarda, eylemlerde öğretiyor.

Yaklaşmakta olan devrimci durumun ayak sesleri artık duyulmaya başladı. Sesler o kadar gür ki, burjuvazinin geceleri uykuları kaçıyor. Bırakın geceleri, gündüzleri bile korkusundan ne yapacağını şaşırıyor.

Burjuvazinin temsilcilerinin parlamento içinde ve dışındaki hırlaşmaları burjuvazinin giderek bir yönetim bunalımı yaşadığını gösteriyor. Her hırlaşma, burjuva partilerinin cibiliyetsizliğine, belkemsizliğine iyi bir örnek oluyor ve bu da bunalımı derinleştiriyor.

Burjuvazi ve onun dalkavuklarının nasıl ucubeler olduğunu emekçi halkımız son referandumla bir kez daha gördü. Halkımızın bu anayasadan beklediği, bekleyeceği birşey yok. O, burjuva anayasasının orasının burasının mınıcıklanıp, "demokratikleşmesi" için uğraş vermiyor. Halkımızın öfkesi, hıncı, anayasasıyla, devletiyle, polisiyle tüm burjuva düzene karşıdır. İşçi sınıfımızın her geçen gün daha şiddetlenen, militanlaşan eylemleri, artık kimsenin burjuvaziden birşey beklemediğini ortaya koyuyor.

Burjuvazinin cephesinde "yeni" arayışlara gidiliyor. Burjuvazi, ekonomik bunalımdan çıkış yolunu bulamıyor. Ekonomik bunalımın süregenliği, siyasal bunalımı da beraberinde getiriyor. Artık eskisi gibi yönetemiyorlar. Demirel'in, TÜSİAD, İSO ve ITO'yla yaptığı "temaslar", Dinçkök, Sabancı, Demirel üçlünün karşılıklı cilveleşmeleri,

ikide bir SHP ile, DYP ile yapılan görüş alışverişleri burjuvazinin yeni almaşıklar arayışı içinde olduğunu, burjuvazinin yedek atlarını tımar etmeye başladığını gösteriyor.

İşçi sınıfının başına yeni belalar sarılmak isteniyor. Burjuvazinin bu yeni silahları, proletaryanın bilincini bulandırmaya çalışan, onun bilimini fahişleştiren yeni "ılık sosyal demokratlar". Burjuvazi bu yolla, işçi sınıfının yılmaz savaşımını engelleyeceğini zannediyor. Solculuk kışvesine bürünüp, işçi sınıfının boynundaki sömürü boyunduruğunu sıkıya çalışmalara, işçi sınıfı en güzel cevabı devrimle verecektir.

İşçi sınıfımız geleceğin güzel günlerine hazırlanıyor. O uyuz bayat sosyal demokratlar ve "yeni" ılık-sosyal demokratlarla birşey yapılamayacağını biliyor. Bunu ona hayatın dinamiği her gün grevlerde, toplantılarda, eylemlerde öğretiyor.

İşçi sınıfının cephesinde, yaz mevsimiyle birlikte, belli bir sessizlik söz konusuydu. Ama bu, fırtına öncesi sessizliği idi. Yaklaşmakta olan devrimci dalgağın kabarış sessizliği idi, güneşli dünyaya giden yolda hız almanın sessizliği idi. Şimdi sessizlik yerini yüksek sesli bir savaşıma bırakıyor.

İşçi sınıfının önündeki seçenek tek ve nettir: Devrim. Bu yolda işçi sınıfına ne Türkiye'de işçi sınıfının çok küçük bir çekirdek olduğunu söyleyenler, ne de onu burjuvazinin kuyruğuna takmak isteyenler bir engel oluşturabi-

lirler. Komünistlere büyük görevler düşüyor. Yaklaşmakta olan günlerle birlikte, bize düşen görevler daha da büyüyor. En önemli bir görevimiz, "yeni" ılık sosyal demokratların gerçek yüzlerini, sınıf düşmanlıklarını halkımızın önünde sergilemektir.

İşçi sınıfı tüm anti-demokratik

ve gerici yasalara karşı, yeni militan yöntemler geliştiriyor. Kürdistan'da devrimci savaşım yeni ivmelerle şiddetleniyor ve yükseliyor. Halkımız, öfkelerini, tüm pisliklerin sorumlusu olan bu düzene yöneltiyor. Türkiye'de sınıf savaşımının girdiği yeni aşama, komünist partisiyle, partimizle, işçi sınıfının her geçen

gün biraz daha tek bir bütün olmasıyla belirleniyor. İşçi sınıfımız dünyayı kazanma savaşımına, komünist müfrezeleri önderliğinde hazırlanıyor. Partimizin şanlı kızıl sancağını hergün daha da yükseltiyoruz ve yükselteceğiz. Gelecek onun için savaşanlarındır!

K.Nalçacı, İstanbul

Duygu Asena'nın romanı burjuva bakışıyla kadını anlatıyor

Burjuva kadınının adı yok

Kadının bireysel mücadeleyle elde ettikleri hayatın küçük detaylarıdır. Burjuva kadını bu gerçeği göremez. O yüzden de kitabına *Kadının Adı Yok* der. Bu düşünce emekçi kadına en büyük saygısızlıktır. Belki burjuva kadınının adı yoktur ama çalışan milyonlarca kadının adı vardır.

Kadının Adı Yok. Duygu Asena'nın satış rekorları kıran bu kitabı, kadına, bir burjuva kadınının bakışıyla hitab ediyor.

Feminist duygularla, bir parça da nefretle yazılan bu kitapta, yazar kadını korumak yerine, yer yer aşağılıyor. Duygu Asena romanında, sıradan bir kadını anlattığını, her kadının bu kitapta kendinden birşeyler bulacağını söylüyor. Küçük detay gerçekler açısından bakarsak, gerçekten de her kadın, kitapta kendinden bir parça bulabilir. Ama asıl sorun gözardı edilmiş, daha doğrusu burjuva bakışıyla çarpıtılmış. Küçük detaylar dışında, kitapta gerçeği bulmayı bir kenara bırakalım, asıl gerçeklerden kaçış söz konusudur.

Romanın kahramanı, kendi

kendine yetmeyen bir burjuva kadını. Kahramana bilinçli olarak ad verilmemiş. Ama okuyan herkes romanda Duygu Asena'yı, ya da onun gibi herhangi bir burjuva kadını rahatlıkla görebilir.

Roman kahramanı çeşitli, sıradan baskılarla büyüyor. Çevresindeki erkeklerle düşman ama onlarsız yapamayan, kendini bulmak için de sürekli aşklar yaşayan, "özgürlük" arayışı içerisinde bocalayan bir kadın. Çevresinde yer alan her kadın onun dışında kalıyor. Dünya roman kahramanının etrafında dönüyor.

Diğer kadınlar ise, ya kocaları tarafından pasifize edilmiş, ya da kendi beceriksizlikleri (!) yüzünden dünyadan habersiz mahlu-

katlar. Diğer kadınlar hiç çalışmayan, evlilik meraklısı, kocalarının verdikleriyle yetinen, bu yüzden de baş kaldırmayan pasif ev kadınlardır. Çalışan kadın da patronun bilmemesi (kahraman dışında)!

"Bütün kadınlar evlenmek için programlanmışlardır. Bir erkek onlarla evlenmek lütfunda bulunduğu zaman, zevkten ölürlere. Evlenme teklifi aldıkları gün yaşamlarının en büyük günüdür. Nikah günü, bekaletin bozulması günü, ana oldukları gün gibi üç-beş tane daha büyük günleri vardır. Ve bu büyük üç-beş günün yaratıcıları da doğal olarak erkeklerdir. Onlarsız, büyük günler hiç yoktur."

Duygu Asena hanım, dünyayı sırf bu açıdan görüyor ki kitabında sadece bu kadınlara yer vermiş. Çalışan kadın denince, ille de bir büroda patronun gözdesi, elinde iş çantası, toplantılara girip çıkan kadın mı söz konusu? Milyonlarca emekçi kadın ne yapıyor? Bunların müca-

delesini nerede? Bunu göremeyen ya da görmek istemeyen feminist entellektüel yazarlar dünyayı böyle bulanık yansıttılar. Küçük gerçekler peşinden koşarken, asıl koca gerçeği göremezler.

Romanın kahramanı kadını aşağılıyor. Sınıfsal açıdan incelenmeyen kadın, doyumсуuzluğun çıkmazı içerisinde bocalayıp duruyor. Bu doyumсуuzluğun sonunda doğal olarak yalnızlığa ulaşıyor. Öndan sonra da tutup erkeği düşman görüyor. Hedef gösterdiği düşmanın peşinden koşuyor, koştukça da hem kadını, hem de karşı cinsi aşağılıyor. İnsanı küçültüyor. Tam aradığı gerçeği bulacakken, basit bir manevrayla tekrar o düzeysiz durumuna dönüyor.

Kadının bireysel mücadeleyle elde ettikleri hayatın küçük detaylarıdır. Burjuva kadını bu gerçeği göremez. O yüzden de kitabına *Kadının Adı Yok* der. Bu düşünce emekçi kadına en büyük saygısızlıktır. Belki burjuva kadınının adı yoktur ama çalışan milyonlarca kadının adı

vardır.

Duygu Asena bu romanıyla kadına hitabettiğini sanıyorsa yanılıyor. Emekçi kadının sorunu kendini kanıtlayıp, bireysel "özgürlük" peşinden koşturmak değildir. Emekçi kadının sorunu, cinsel doyumunu arayıp, ona kavuşmak için toplumda sivrilmeye uğraşmak değildir. Emekçi kadının sorunu, çevresinde gördüğü her erkeğe düşman olmak değildir.

Emekçi kadının sorunu sömürüyü ve ezgiyi tümüyle kazımak, sosyalizme kavuşmaktır. O, bunun için, emekçi erkekle omuz omuza vererek mücadele ediyor.

Duygu Asena gibi burjuva yazarları kadın sorununa ancak bu kadar yaklaşabilirler. Sınıfsal konumu nedeniyle Asena, küçük gerçekleri sergilerken yukarıda parmak bastığımız asıl koca gerçeği bilerek saklamış. Yok eğer bilerek değil bilmeden yapmışsa o zaman ona bir önerimiz var. Gidip emekçi kadın olsun, belki o zaman gerçeği bulabilir.

Zeliha Küçükçetin

İşkenceci Yıldırım devrimcilerce cezalandırıldı

İTİN ÖLÜMÜ

Yalnız itler cezalandırılmayacak. İşçi sınıfı, asıl büyük cezayı itlerin ipini elinde tutanlara verecektir. Düzeni kökten yıkacak, itleri ve sahiplerini aynı çöplüğe dökenecektir.

1981'den 1984 yılına kadar Diyarbakır Cezaevi'nde iç güvenlik amiri olarak görev yapan, görevi süresince 32 devrimcinin ölümüne, birçoğunun sakat kalmasına neden olan işkenceci, Esat Oktay Yıldırım devrimcilerce öldürüldü.

1980 döneminde, o zaman Kolordu Komutanı olan Kemal Yamak tarafından, Kürt devrimcilerinin yoğun olduğu Diyarbakır Cezaevi'nde, tek yetkili olarak görevlendirilen E.Oktay Yıldırım üç yıl boyunca devrimciler üzerinde her tür işkenceyi sınırsız uyguladı. Faşist, ırkçı birisiydi. Kürt ve komünist düşmanı olması nedeniyle, efendileri tarafından Diyarbakır Cezaevi'ne iç güvenlik amiri görevine getirilerek ödüllendirildi. O da efendilerinin isteğini kusursuz yerine getirdi.

Yıldırım'ın görev yaptığı dönemde, Diyarbakır Cezaevi, işkencenin sistemli bir devlet politikası olarak yürütülmesine bir örnek oluşturdu.

Diyarbakır Cezaevi'ni tam bir gestapo bürosu gibi değerlendiren Yıldırım'ın adı, birçok yayın organında işkencecilerin başında yer aldı. *Rızgari, Serxwebun, 2000'e Doğru, Kürt Haber Ajansı*, Diyarbakır'da yapılan işkencelerin Yıldırım tarafından amansızca uygulandığını dile getirdi.

SHP Mardin Milletvekili Ahmet Türk de Yıldırım'ın öldürülmesi üzerine şunları söyledi:

"O sırada cezaevinde işkence

yapıldığını bütün Diyarbakır, hatta bütün Türkiye biliyor. Bizzat bana da işkence yaptı. Bir mahkeme dönüşünde bana 'sen duruşma sırasında bir mahkuma selam vermişsin' dedi. Sonra da iki askerin yanında, büyük salonda çıtırçıtır soydurttu ve copladı. Yediğim coplardan 15 gün yatamadım."

ANAP Mardin Milletvekili Nurettin Yılmaz da şunları söyledi:

"Bu kişiyi tanıyorum. Zaten o cezaevinde yatıp da tanımayan yoktur. Bütün Diyarbakır da tanır. İşkencenin bir numaralı kahramanıydı. Tuvalet deliklerini tıkattı. İkinci, üçüncü katlardan inen bütün kanalizasyon pislikleri alt katlarda toplanırdı. Daha sonra, tutuklulara bu tıkanan tuvaletlerdeki suları içirtirdi."

Burjuvazi toplumdaki dengelerin giderek değişmesiyle birlikte Yıldırım'ı, 1984 yılında binbaşı rütbesiyle, önce Manavgat Askerlik Şubesi'nde görevlendirerek kamufler etmeye çalıştı. İzini iyice kaybettirmek için birkaç yer daha dolaştırdı. İzmir'e, Aydın'a gönderildi. En son olarak da İstanbul/Alemdağ-Çekmeköy, 23. Tümen Komutanlığı'nda görevlendirildi.

Yıldırım, ölüm korkusu içinde, belinde silahıyla kendini saklamaya çalıştı. Hayatının tehlikede olduğunu bildirmesine rağmen efendisi burjuvazi onu koruyamadı. İstanbul'un göbeğinde dev-

rimcilerin kurşunlarıyla cezasını buldu.

Burjuva basın, olayı büyük başlıklarla verdi. Günlerce yazdı. Ama Yıldırım'ı savunma edebiyatı yapmadı. Yazılanlarda iki nokta dikkati çekti.

Birincisi, burjuva basın, yapılan işkenceleri sergilerken, bunu yalnızca Yıldırım'la sınırlı tuttu. İşkence, burjuva devletten özellikle kopararak yansıtıldı. Hatta bu işkencecilerin, devlet tarafından cezalandırılarak halkın burjuvaziye karşı duyduğu öfkenin indirilmesi gerektiği imasında bulundu. İkincisi kendi deyimleriyle "terör İstanbul'a geldi"

şeklinde, halkta burjuvaziye karşı biriken öfkenin eylemlerle patlamasından duyulan korku dile getirildi. Artık, burjuvazinin ölüm korkusu herşeyde sırıtıyor.

Burjuva basın, işkencenin sistemli bir devlet politikası olduğunu gözlerden gizlemeye çalışırken, Genel Kurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği'nce yapılan açıklama işkenceciyi savunarak bir çuval inciri berbat etti:

"Binbaşı Esat Oktay Yıldırım kendisine verilen görevleri kanun, yönetmelik ve diğer yasal mevzuat içinde en iyi bir şekilde yapmak için

çaba gösteren, her görevde komutan ve amirlerinin takdirlerini kazanmış, Atatürk İlke ve İnkılaplarına yürekten bağlı, Türk vatanının bölünmezliğine inanmış çok kıymetli bir subay olarak isim yapmıştır. Ve daima da böyle anılacaktır."

İşkenceciler döktükleri kanla lanetle anılacaktır. Hiçbir damla kanın hesabı sorulmadan kalmayacak. Yalnız itler cezalandırılmayacak. İşçi sınıfı, asıl büyük cezayı itlerin ipini elinde tutanlara verecektir. Düzeni kökten yıkacak, itleri ve sahiplerini aynı çöplüğe dökenecektir.

Mehmet Erenler

Radyo, televizyon, yayınlar, hep yapmacık bir "sevgi" edebiyatıyla doldu

Burjuvazinin t k sevdiği vardır o da kârıdır

İşkenceci binbaşının öldürülmesi üzerine *Tercüman*, "bu acıya yürek mi dayanır" diye başlık atmış. Burjuvazinin yüreği, işkencecinin yıllardır yaptığı işkencelerin acısına dayanmış da işkencecinin ölümünün acısına dayanamıyor! Yürek değil, herşeyi kendi kârı doğrultusunda yontan nalıncı keseri!

Bir süredir burjuvazi, çekilmez bir demagoji yapıyor, yapmacık bir "sevgi" edebiyatı yayıyor. Radyoda, televizyonda, yayınlarda sürekli "sevgi" reklamı yapıyor.

Radyoda bir ressamla konuşurken spiker, "efem, sevgi dolu manzara resimleriniz var" gibi abes sözler ediyor, ille de "sevgi" sözünü arada geçiriyor. Televizyonda bira reklamlarında bile "sevgi" boy gösteriyor. Özal, reklama benzer konuşmalarında vatandaşları ne çok sevdiğini(!) sık sık belirtiyor. Bu arada sosyal demokrasi de boş durmuyor,

"sevgi"yle dünya barışı sağlamaya kalkışıyor.

Sosyal Demokrat adlı dergide Tolga Yarman, şöyle demiş:

"Dünya barışını, bilinçle ve sevgiyle kucaklayacak dünya halkları, ulusları yeşertir ve yaşatır." (agy, Eylül 1988)

Yığınların barış istemesi nedeniyle artık devlet adamları da ayaklarını yere basmaya başlıyor. Bu "bilinç"le halklar barışı sevdikçe, devlet adamları da barışçı davranacaklarmış ve böylece savaş tehlikesi yavaştan

kalkacakmış. Tolga Yarman böyle diyor. "Sevgi" ne saçır alıklara alet ediliyor!

"Sevgi"nin nelere alet edildiğine, daha çok örnek verebiliriz. Örneğin, bir yandan Pir Sultan'a dil uzatırken, öte yandan kendini muazzam bir devrimci ozan olarak sunmaya çalışan Ahmet Kaya'nın "Başkaldırıyorum" başlıklı kasetinde, "sevgi"nin mavzer yerine geçtiğini ekleyebiliriz. Tabii, sevgi gibi bir silahla başkaldırmak, burjuvaziye sevgiye boğmak, gerçekte başkaldırmak oluyor.

Kısacası, "sevgi" konusu, burjuvazinin ideolojik saldırısının son zamanlarda odaklaştığı noktalardan biridir.

Sevgi, kuşkusuz, hiç küçümsemeyecek, çok güzel bir kavramdır. Kapitalizmin buna bir tek katkısı vardır: Toplum, doğru dürüst bir sevginin nasıl olması gerektiğini hayal edebilecek gelişme düzeyine ulaştırıyor. Ama

bunun ötesinde, kapitalizmin sevgiye hiçbir katkısı yoktur. Onun açık disiplinine dayanarak yaydığı çıkarıcılık, rekabet, kazık atma, köşe dönme alışkanlıkları, her biri sevgiye düşmandır. Kapitalizmin sevdiği tek şey kârıdır.

Nitekim, son sıralarda moda olan "sevgi" edebiyatından da burjuvazinin beklediği bir kâr vardır. Burjuvazi, her geçen gün biraz daha kızışan toplumsal siyasal çelişkileri belki bu yoldan yumuşatırım diye çabalıyor. Ancak, burjuvazi, nasıl ekonomide kâr edeyim derken kendi mezar kazıcısını yaratıyorsa, "sevgi"yi sınıf uzlaşmacılığı yönünde kullanayım derken de kendi sevgi düşmanlığını sergiliyor.

Bir yandan kendi "sevgi" dolu ilişkileri, öte yandan işçilere, devrimcilere "sevgi" dolu saldırıları, burjuvazinin kendisinin dikkatleri çektiği "sevgi" konusunda, kendi iğrenç yüzünü açığa çıkartmasına neden oluyor.

Burjuvazi sevgiye ne kadar meraklı ki, milyonlar açlık içinde yaşıyor ve giderek de yoksullaşıyor. Bu ne insan severliktir! 16 polislin durmuş bir araba içindeki 4 devrimciye 200'ü aşkın kurşun yağdırması da, basında buna karşı gösterilen daha doğrusu gösterilmeyen tepki de burjuvazinin insan sevgisine canlı ve taze örneklerdir. Ayrıca, işkenceci bir binbaşının öldürülmesi üzerine *Tercüman*, "bu acıya yürek mi dayanır" diye başlık atmış. Burjuvazinin yüreği, işkencecinin yıllardır yaptığı işkencelerin acısına dayanmış da işkencecinin ölümünün acısına dayanamıyor! Yürek değil, herşeyi kendi kârı doğrultusunda yontan nalıncı keseri!

İnsanlar arasında karşılıklı saygıya ve sevgiye dayalı ilişkilerin egemen olmasını gerçekten isteyenlerin yeri devrim cephesindedir. Sevginin zaferi de devrimin zaferine bağlıdır.